

Hályog az üvegszemen

Kényszerű gondolatok

2005-2013

Az Egy haza – két ország című sorozat XVII. kötete

Az elnézőknek
(Ezt lehet más oldalra)

Az Egy haza – két ország című sorozat XVII. kötete

Szerző: Szász István Tas

Kiadó: Pharma Press 2013

Előszó: Jancsó Miklós

Borító és tipográfiai terv: Vertel Beatrix (díjakkal)

Nyomdai előkészítés: Árgyélus Grafikai KFT.
Nyomás és kötészet: Pharma Press

Meg ami még kell (ezeket más könyvekből néztem ki)

Előszó

Immár harmadik verseskötetével jelentkeznek az író-orvos Szász István Tas. A könyv, az Egy haza – két ország című sorozat XVII. kötete. Címe: Hályog az üvegszemen. Alcím: Kényszerű gondolatok, 2005-2013.

A rövid híradás, a száraz tény közlő két sor mögül felsejlik a mosolygó Szász István Tas, sokunk Tasija, a mindig segíteni kész jóbarát, az író-orvos, vagy orvos-író, olyan mindegy a sorrend.

Sokszor és rendszerint hibásan idézik a Terentianus Maurustól származó kijelentést, mely szerint Habent sua fata libelli...(A könyveknek megvan a maguk végzete...). A megcsönkített latin szöveg egészében így szól: Pro captu lectoris habent sua fata libelli. Vagyis a könyv sorsa,- Ráth-Végh István magyarításában: „az olvasó felfogásától függ“. Attól, hogy miként viszonyul hozzá a befogadó. Már ha egyáltalán viszonyul.

Nem csak a könyveknek, a verseknek is megvan a maguk kiszámíthatatlan sorsa. Magyarvista,- ősrégi kalotaszegi falucska. A falu ünnepi műsorral tarkítja az úgynevezett Vistai Napokat, a faluünnepet. Mint meghívott színész, soromra várva néztem-hallgattam a műsort. Egy gyönyörű kalotaszegi ruhába öltözött asszony is mondott verset. A mikrofonhoz lépett, bemondta a költemény szerzőjének nevét, majd a vers címét. Szász István Tas: Erdély.

Felkaptam a fejem: jól hallok? Ezt a verset valamikor én is mondtam...de, hogy fedezték fel Tasit itt?- a műsor befejezése után, mint aki nem értette tisztán a szerző nevét, megkérdeztem a szervezőasszonyt: tessék mondani, ki is írta ezt a költeményt Erdélyről? A válasz: Szász István Tas, erdélyi író, most kinn él Magyarországon. Igen, mosolyogtam magamban, a versek sorsa...még aznap megírtam Tasinak, hogy költeményét nagy tapsal jutalmazták Magyarvistán.

Most, hogy verseit újraolvasom, egyre kísértetiesebben hangzik a költőt bemutató mondat: erdélyi író, most kinn él Magyarországon. Sok fájdalmat, küzdelmet, honvágyat, hazát és nemzetféltést, határvonal-megszakította barátságokat, el nem múló kötődést az ősi földhöz takar, – a szívet cserélni nem tudó férfi sorsa, akinek írni kell, ahogy ő mondja: „vigasznak szántam csak szép szavakat“. Hozzáteszem: gyakran önvigasznak is. Sokszor, de sokszor kellett megküzdenie a befogadni nem akarással, a szakmai féltékenységgel, stb. Kuncz Aladár „kiírta“ magából a Fekete kolostor testi-lelki poklát. Szász István Tas versben jajdul fel nem egyszer a méltatlan bántások miatt: „Íratlan törvény, hogy írni kell, ha úgy érzed, hogy már sírni kell, (...)“ Kényszer (2002. nov. 25.), vagy a Gyógyíthatatlan című verse (Leányfalu, 2001). Ez utóbbinál kiemelten fontosnak tartom a megírás időpontját: ekkor már az író-orvos hosszú évek óta – 1977-től – él az anyaországban. És mégis.

Gyógyíthatatlan:

Magamat nektek megmutattam
feltéptem az ingem mellemen,
bennetek rosszat nem kutattam,
csak értetek égett szellemem,
magamat nem hittem felkentnek,
szolgálni akartam szüntelen,
(.....)

Magamat sajnálni nem fogom,
vakok voltatok és kegyetlenek,
bár gyűlölni volna száz okom,
az Isten legyen tivéletek.

És a többi, megjelentetésre kiválasztott, kötetben eddig nem publikált, régi és új vers. Az új verseskötetben benne van mindaz, amiből úgy érzem, élesen kiformalódik a költő és az ember igazi, örömet-szenvedést megélt, minden jóért és nemesért harcoló, gyógyító (orvosként és

íróként) egyénisége.

Megtiszteltetésnek éreztem, amikor Szász István Tas felvetette az ötletet, hogy újabb verseskötete kiadásához én válogassak a költeményekből, és írjak előszót hozzá. Most, hogy újraolvasom a verseket, érzem a válogató-szerkesztői felelősséget.

Nem vagyok kritikus vagy szerkesztő, netán irodalomtörténész: színészként, majd a Sors hozta retorikatanárként nem tartozott feladataim közé az irodalmi művek megítélése. De a szakmai deformáció a „színészolvasat“, – ha ugyan deformációnak lehet nevezni a harminc év színészi és versmondói tevékenység során kialakult szövegmegítélés és ízlésformálás tényét – most, Szász István Tas verseinek olvastán is elkap. Kétféle vers van – mondotta valamikor régen egy idős színészkollegám – mondható, és nem mondható vers. Mindig csak mondható verset válassz – tanácsolta. Tudod – tette hozzá – a mondható versek a jók. Azokkal lesz sikered.

Mosolyogva gondolok vissza az öreg komédiás esztétikájára – és rögtön belémvillan: Szász István Tas versei mind, kivétel nélkül, mondhatóak...(Márpedig, tudjuk Kányádi Sándor egyik gyermek-olvasójától: a vers az, amit mondani kell).

Persze, ha ilyen egyszerű lenne egy mű,- a mű megítélése! Figyelembe kell venni, mit mond ma, itt és most és odaát az olvasónak, mennyire „aktuális“, formailag hogy van kidolgozva, stb. Évekkel ezelőtt lemezre mondtam feleségemmel, Rekita Rozáliával vagy húsz Szász István Tas verset. Nem, talán többet... A költeményeket mi válogattuk, azokat mondtuk, amelyek „tetszettek“. És amelyeknek életérzése bennünk is visszhangra talált. Melyek ezek a költemények? (Csak néhányat említek helyszűke okán) Hangrobbanás (Pápakovácsi, 1986), Búcsú (Leányfalu, 2000), Kis zugomban (Pápakovácsi, 1986), Egy fénysugárhoz (Leányfalu, 2000), Töprengő (Leányfalu, 2000), Vén locsoló (Leányfalu, 2001), Éberség (Leányfalu, 2001), Gyógyíthatatlan (Leányfalu, 2001), stb. stb. Akkor két verseskötet anyagából válogattuk a verseket. Az árnyéklovaglás 2002-ben jelent meg, Czegő Zoltán költő előszavával. A másik kötet Kockázat címmel 2005-ben. Bertha Zoltán irodalomtörténész bevezető soraival. Czegő Zoltán előszavából idézek, mindenekelőtt azok számára, akik nem ismerik,- ismerhették meg: ki is Szász István Tas.

„...jeles erdélyi történelmi család fia. Nemzedékeken át az Erdélyhez kötő hűség határozta meg életvitelét minden családtagnak. A fiatal orvos 1977-ben mégis kitelepedett Magyarországra. (...) Orvosként élte meg a középkori elmaradottság népi megpróbáltatásait Romániában. Vállalta. Épített, teremtett, tudván, hogy nemcsak Hippokratésznek, de az Embernek is esküt tett. Ma Leányfalun él (...).“

Aki mégis jobban és mélyebben meg szeretné ismerni a költőt – olvassa verseit. Hiszen a költő, sokszor akarva, nem egyszer akaratlanul, benne él költeményeiben, emberi arca mindenképpen kisejlik, a rímek közül, akkor is, ha azok „gránit-sziklabolt“-ként akarják őrizni a Titkot. ...hogyan is fogalmaz Áprily Lajos?

„De túl romon, ha perce jön csodáknak
A mély megkondul, mintha vallana
S a bolt alól harangtisztán kicsendül
S magasra száll az Ember dallama.“

Czegő Zoltán kitűnő elemző-ismertető előszavát legszívesebben teljes egészében idézném. Nem a versmeghangosító előadó látja egészében a költemény mélységeit – kivételes esetekben mégis, és ekkor él a megszólaltatott költemény a maga teljességében, mert a költő – esetünkben Czegő Zoltán, a lelki-testvér-költő fogalmazza meg találóan Szász István Tas költészetének, emberségének lényegét.

Bertha Zoltán már az irodalomtörténész tárgyilagosságával elemmez a Kockázat, 2005-ben megjelent kötetének előszavában. De – mi mást tehetne? ugyanazt,- ha nem is ugyanúgy mondja, ahogy a Szász István Tas lírája diktálta Czegő tollába a maga igazát. „Az elszakított Erdélyből származó költő lírai panasz-dalai, litániás sirató-énekei különös árnyalatossággal

vetítik elénk a történelmi magyarság Kárpát-medencei sorvadásának végzetes fejleményét, Trianonon át napjainkig.(...) A tragikus hangvétel szinte a versszerűség kereteit is feszegető leírásokba és sorselemzésekbe torkollik, – áttételesen felgazdagodva azzal a roppant tudásanyaggal, amely a szerző kiterjedt munkásságának más területein (esszék, történeti, irodalmi értekezések stb.) sokaságában eddig is már felhalmozódott.“

A fenti értékelések tökéletesen jellemzik Szász István Tas 2005 után megjelent líráját. A félelmes ívű Trianon átka (2010, Leányfalu), a magányos férfi Imá-ja és, hogy a magamkedvelte, annak idején választott költeményekből csak néhányat említsek: Egyedül (Leányfalu, 2006), Júliusi eső (Leányfalu, 2008), Múltunk két hazában (Leányfalu, 2009), Késő földi bánat (Leányfalu, 2009), Ott túl (Leányfalu, 2009), Árnyaim (Leányfalu, 2009), Felvillanó emlék (Leányfalu, 2009), de nem sorolom, hiszen ezek és nem csak ezek a költemények mind kedvesek nekem, hozzám szólnak- az őket olvasóhoz.

De a nagytudású, sokoldalú orvos-író nevetni és persze, nevetetni is tud. A humor egyfajta bölcsesség, – és én mosolyogva olvasom kedves-könnyed költeményét, a Diákkabátot. És néha jobban szeretném gyakrabban olvasni (magam megnyugtatósára is) könnyed iróniáját (netán öniróniáját), mint kesergő-keserű nemzetföltő-fájó kitűnő költeményeit. Hogy nevetni is tudjunk, túl a mindennapok trianonjain.

A költemények tematikai gazdagsága is színesíti a kötetet, de emellett van egy visszatérő életforma és költészetmeghatározó motívum: egy haza, két ország. Ami Szász István Tas könyvsorozatának is fő címe: Egy haza – két ország. Egy magyar nemzedék, előttünk és utánunk következő magyar nemzedék tragédiája.

A költő pedig kora életérzésének megfogalmazója. Szász István Tas túl ezen, az emigrációba kényszerültek fájdalmának krónikása. Ha hazát sirat, két hazát sirat. Egyfelől a vissza nem térő múlt, szülőföld, a régi otthon, a régi Kolozsvár szívet sajdító változása jelentkezik a költeményekben. Másfelől az új hazában tapasztaltak láttán az elkeseredés, kétségbeesés hangja lírájában. De mégis hisz,- bízik abban, hogy „az nem ,lehet...“
„Vedd a bátorságot

Ne félj

Harcosa lenni

Magvetésnek." (Kampányra, Leányfalu, 2012)

A kötet záróversében (75, Leányfalu, 2013) – mintegy életmű-összegezés...De hadd mondja ezt el ezúttal a vers.

(...)

Mert tanú

voltam én

e vérző

földtekén,

s futottam

futást

oly sokat,

szerettem nagyon

másokat,

kik velem szóltak

vagy csendben

voltak,

de részt vettek

és egyre csak

tettek,

nem a bérért,

hanem a célért.(...)

Mit is kívánjak az új verskötetnek, amely magába foglalja Szász István Tas, a könyv végére szerkesztett Megjelenések cím alatt jelzett megjelent, de többnyire eddig kiadatlan verseit tartalmazó kötetnek? Talán azt, hogy minél több helyen szólaljanak meg a benne megszólaltatásra váró költemények, a versek sorsa ne legyen mostoha-sors, mert meggyőződésem, nincs nagyobb irodalmi díj vagy kitüntetés költő számára annál a tudatnál, hogy valahol, ahol még az utak sincsenek lekövezve, megszólal a Vers. A verse. És eljut, ahova el kell jutnia: lélektől lélekig.

Kolozsvár, 2013. március 29.

Jancsó Miklós

Téren

Ott állt a tömeg sorsára várva
 Kezét és szívét ökölbe zárva
 Várva-várt remélt új szózatot
 Míg hajában szellő motozott
 Tapsolt s nevetett olykor ő
 Ha poénra váltott hősködő
 Még ez is vigasz volt ennyi jónak
 Kik elébe mennek hívó szónak
 A szél lengette lobogva zászlait
 Csattogtatta három szín vásznait
 Majd játszott kicsit a bazársoron
 Úgy amint illik vásári toron
 Csak mikor üres volt már a tér
 Vette számba hogy mit ér
 Amit hallott a puszta szó
 Nem tett
     Nem jövő
         Tán nem is való!

2005. október 6.

Felelősség

Zord idő nedves homálya,
 fájó lélek üres hodálya,
 elmélkedésre kényszerít,
 bár nem ismert a kényszer itt,
 mondják oly sűrűn
 és hisszük is.
 Elménkre köd száll,
 sűrű hamis
 és mit szül: a kusza gondolat,
 gyanúsan tétován kutat.
 Ha észrevesszük,
 mi bennünk motoz,
 a tévedést is, amit okoz,
 másként ítélünk másokat,
 s nem szórunk átkot már sokat,
 azokra kik szintén mi vagyunk,
 s kiket mi könnyen elhagyunk.
 Így téblábolnak átkozódván,
 szidalmukat épp ránk szórván,
 mert nem volt, ki szemüket megnyissa,
 tekintetüket égre fordítsa.
 Már Dsida mondta, hogy mind magyar,
 még az is, ki csupa düh s agyar,
 s ha oda megy hol éltet tékozol,
 te mi jogon csodálkozol?

Hisz magad semmit sem tettél érte,
nem mentséged, hogy ő ezt nem kérte.

2005. október 28.

Fogyó fényünk

Ismét csak hódít a sötét,
átlépi saját félkörét
és belémar a fénybe durván,
napunk lebukik kurtán, furcsán.

Köröttünk hódít a sötét,
átlépi saját félkörét
és belémar fényünkbe durván,
hanyatlunk mi is kurtán, furcsán.

Kinek kedves ez a sötét,
az lakja zordon térfelét,
a sötéttel így egyesül,
fény ellen azzal elvegyül.

2005. október 28.

Ima

Uram, ki sújtva felemelsz
Uram, ki kérdezve felelsz
És könnyek vágta utat mutatsz
Bennem jót és rosszat kutatsz
Ne hagyj magamra!

Uram, ki engem ismersz
Uram, ki olykor jóval is versz
És vezetsz engem annyi éve
Míg feltűnik a célnak réve
Ne hagyj magamra!

Uram, ki oly rég bölcsen terelsz
Uram, ki értem harcra is kelsz
Ha azt hiszem megunt az ég is
Te meghallgatsz és szeretsz mégis
Ne hagyj magamra!

2005. december 10.

Gordonkahang az éjben

Gordonkahangon bűg a szél,
sötétben rémekről beszél,

a remény meghalt, már nem él,
 bennem minden remegve fél.
 Emlék bolyong, mint kísértet,
 mind, ki valaha megsértett,
 felváltva,- kínban araszol,
 szárnyal, gordonka hangján szól.
 Ki vagyok, s ki voltam én,
 múltamnak sötét fenekén,
 évek örvénylő mélyében,
 bánya fekete fényében,
 elmúlt bűnök tárnamélyén,
 kérdem, holt reményem éjén.
 Kezem a sötétben motoz,
 mint ki ír, sorra sort soroz,
 vár támaszt, keresne választ,
 mit gordonka hangja áraszt.
 Tán jobb, ha én nem is vagyok,
 emléket hátra nem hagyok,
 mert az már csupa fájdalom,
 annak árt, akire hagyom.
 Azt hittem, hogy építettem,
 semmivé lett minden tettem,
 kérdéssé görbült a porba,
 egyenként, mind, sorra-sorba.
 Éltem én, semmit sem várva,
 reméltem, hogy nem is ártva,
 feledjék, ha mégis így volt,
 múltból múltjon minden kis folt.
 Tetteim nem szántam végnek,
 de kedvére földnek, égnek,
 maradjanak jó szolgálaim,
 ne rombolják le hibáim.

Szállhassak el, mint gordonkahangú szél,
 amelyik míg száguld, csak addig zenél.

2005. december 26.

Álomtalanul

Álmatlanságom párnája kérdőjelekből,
 éberségem szünni nem akaró kétely,
 gondolataim felszínre mégsem törnek,
 nem áll fájdalmam útjába senki örnek.
 Voltakba mered a tekintetem félve jövőtől,
 a kegyetlenül játszó emlékezet mótely,
 okot mindenre e korhadó színpadon keres,
 múltamban kutatna, de már az is deres.

2006. január 4.

Felködlő látomás

Se hold, se csillag,
 se ég, se föld,
 köröttem minden
 ködöt ölt.
 Vizes január,
 torzlelkű hónap,
 nyoma sincs sehol
 a télnek, hónap.
 Így változik meg
 minden köröttünk,
 magunk torzítjuk,
 rontjuk földünk.
 És ha meghalnak
 azok, kik voltak,
 könyvekből ismernek
 csillagot, holdat.
 S a fehér hónap
 hermelinje,
 minden pizsoknak
 takarója,
 képként,-
 archívumoknak
 lesz lakója.
 Aztán sorra eltűnik
 tavasz,
 nyár,
 ősz,
 s marad egy évszak,
 viharos bősé,
 hol vizek zuhognak
 és reng a föld,
 iszap csuszamlík,
 semmi sem zöld,
 s a dermedt táj
 halotti ruhát ölt.

Leányfalu, 2006. január 6.

Bizakodó

A sötétben botorkálok,
 körülnézek, meg-megállok,
 arcomat jeges szél veri,
 kabátomat is elveszi.
 Mentém alá beköltözne,
 letépné beleöltözne,
 vinné-vinné a semmibe,

bár nem kell néki semmire.
 Csak ne legyen az az enyém,
 minek kabát, minek remény,
 mert ő az úr és büszkén száll,
 szárnyal, de soha meg nem áll,
 fütyül, süvít és könnyen szól,
 sosem épít, mindég rombol.
 Megborzongok, továbbmegyek,
 lélegzetet hogyan vegyek,
 hova, merre vigyen utam
 viharos, zord éjszakánkban,
 hol van az én útmutatóm,
 kérdem, s jövőnket kutatom.
 Választ a múltban találok,
 megpróbáltak hét halálok,
 de bár vérünk sűrűn csordult,
 a kaszájuk mind kicsorbult
 és lehet, hogy a vér áradt,
 a halál is belefáradt.
 A jeges szél is majd elszáll,
 minden eső egyszer eláll,
 napfény süt majd, szellő mesél,
 az örök reményről beszél.

2006. február 4.

Tanács

Mikor úgy érzed, tovább már nem lehet,
 amikor azt hiszed, hogy senki nincs veled,
 hogyha már megkísért az utolsó lépted,
 azt hiszed biztosan itt van már a véged:
 ereszkedj térdre,
     nézz fel az égre,
 tedd össze kezed,
     emeld fel lelked!
 Meglátod, akkor majd megérzed végre,
 hogy még semminek sincs itt a vége.

2006. február 18.

Álmatlanul

Amikor megszakad jótékony éjszakád,
 cserben hagy az álmod, emlék telepszik rád,
 s vonulnak sűrű sorokban settenőn,
 a csökkent remények és vágyak rettenőn,
 és míg tán szellem jár, vagy csak a szű perceg,
 rád törnek szégyenek, s ritka büszke percek.
 Ellep a verejték, és vergődsz végtelen,

mint kit múltja üldöz, és érzi védtelen
 az ellen, amit meg-, s főleg amit túlélt,
 amitől viszolygott és amitől úgy félt.
 Az érzés, hogy még él és venne levegőt,
 oly furcsán lep meg egy álmok közt lebegőt,
 világot gyújt és így térne vissza mába,
 de zsibbadtan hever, és marad csak kába,
 nem tudja, mi a jobb: újra élni múltat,
 vagy folytatni a mát, új gondoktól dúltat?
 Mint örök adósság, sok régi bűn nyomja,
 jelene bezárja rideg héttoronyba,
 éberén kutatja létének válaszát,
 keresvén maradék éveknek támaszát.

2006. március 4.

Válasz

A 80 éves Csávossy Györgynek,
 a barátoknak és példaképnek.

Fiatalságom Nagyenyedje
 lelkem réteges kőzetei közül szólít,
 fáradó memóriám nem engedi el képeit,
 makacsul beléjük kapaszkodik,
 mint éltető erőt adni képes gyökereibe az ősi fa.
 Egy hegyoldalból a kollégiumra nézek,
 s a Nagy Fejedelem emlékét ezüstbe foglalva,
 megcsillan a Maros-kanyar,
 mögötte Csombord, csodás s csalókan csorduló borát,
 a „plébánost” könnyező dombjával.
 Sorjázó tőkék közt hajladozik megannyi barát,
 pillantásával a jövőt hordozó szemeket simogatva,
 jövőndőt érlel.
 A jó cél érdekében, a jó bor, Isten adta kincsből
 most életmentő eszközzé lényegül,
 s míg a sekrestye kelyhében aranyló ital
 titokzatos átváltozásra kész,
 addig testvére, ott lenn a pince hűvösén,
 a hatalom csalárd szolgálait ringatná jobb belátásra:
 maradna az iskola anyanyelv szállása.
 És a magyar szó, a keréketörött,
 újra felcsendülhet „plébánost” könnyező dombok alatt,
 a léha haszonlesőkkel naponta megtelő pincék fölött.
 Élünk! Egyik napról a másikra folyvást bizakodunk,
 és büszke féltő tekintetünkkel nézzük a nagyobbik hazát,
 átcsempészett irodalmi újságot,- számunkra oly lazát,
 magyar győzelmeket stadionok gyepén,
 egy-egy magyar busz formáját s utasait.
 Éled a szellem, koccintunk, reménykedünk.

Igen! Szívósak vagyunk még, bár tudjuk,
 nem biztos, hogy kortyolhatunk mi is
 majdan a remény hordóiból.
 Nehéz, olajos lesz mire pohárba csordul
 a beteljesülés óbora, s mi talán vének,
 de egymás szemébe nézünk cinkosan:
 sebaj, akkor is kibírjuk,
 csak úgy legyen!

Vajon felhozhatjuk-e
 Csávossy Gyurka vén borát,
 pókhálós pincezugból?
 Vajon jut-e még ok, s idő
 koccintanunk?

2006. március 10.

Összefoglaló

Kádár Tibornak 60. születésnapjára

Vonatfütty, szájunkban szén savanyúja,
 fiatalság reményei, megalázott élet réme,
 kapaszkodás és menekülés,
 a képtelenség iszonyú súlya,
 a tehetetlenség fojtogató dühe,
 a közöny ridegsége,
 s az összetartozás boldogító fészekmelege.

Újrakezdés, új harc, új csalódások,
 és makacs csakazértis,
 akkor is,
 most is,
 örökre magyar!

Álmunkat, pártás kapujával, Kalotaszeggel,
 Erdély,
 s benne az örökké éberek és most is küzdők
 őrizik.

Emlékeink durva vásznát,
 szelíd ecsetek simogatják.

2006. április 5.

Égig érő képek

Telnek az évek már látjuk a végét
 Választ várnánk nem csak az égét
 De hallgat a hatalom cserfes szája

Múltját feledve épül mája
 És újra csak ők akik fenn vannak
 Akik azt tesznek amit akarnak
 Nincs felelős sem felelősség
 Velük a pénz övék a bőség
 S míg senki sorsuknak kedvébe jár
 Egy egész ország hiába vár
 Arra hogy megkapja mit ígértek
 Amikor képeik égig értek
 Mert csak ígértek meg csak szidtak
 Csak hazudtak amennyit tudtak
 És tudtak bőven tudtak nagyot
 Mint kit a józanész is elhagyott
 De nem észlelték akiknek mondták
 Akik a terhet maguk is hordták
 És az ismert szóra jól nevelve
 Vonultak sorban önmaguk verve
 Mint bamba középkor flagellánsa
 Ki fejét dogmákért homokba ássa
 És mindent hisz ha onnan hallja
 Honnan megszokta honnan akarja
 S mindegy a tény és mindegy a látvány
 Felesleges a szó és a kiáltvány
 Nincs haza nincs testvér nincsen már semmi
 Akkor is hisz ha nincs már mit enni
 Mert ők mondják azt akiktől várja
 Nem rettent el a hazugság árja
 Buta pletyka durva rágalom
 Ártatlannak okozott minden fájdalom
 Kezében ingatva kettős mércét
 Nem látva hősein az érdek fércét
 Mely álruháikat ép hogy összefogja
 S csak addig tart míg a hazugság foglya
 Leteszi voksát aztán mehet
 Lélegzetet még ingyen vehet
 És kezdheti feledni amit ígértek
 Mikor képeik még az égig értek!

2006. május 22.

Nézem a testet

Nézem a testet,
 sorsos útitársak
 voltunk annyi évig,
 s holnap könnycseppek,
 holnapután szelíd emlék,
 azután kérdések
 maradnak utánunk.
 Tettünk-vettünk

a világban,
 a nagy színpadon,
 kis műhelyekben,
 országnyi üzemekben,
 s nyomunk annyi
 az egyetemesben,
 mint ama pilleszárny
 remegés többlete
 kontinensnyi légmozgásokban.
 Nézem a testet,
 lélek nem fér már benne,
 küzd, marasztja, küldené,
 zilálva tétovázik.
 Miért kell megküzdeni
 érkezésért,
 s távozásért?
 A jegyet kifizettük,
 az előadás véget ért,
 s nem távozzhatunk békével?
 Nézem a testet,
 tudja, az idő elérkezett,
 a szellem engedne,
 sőt könyörög érte,
 a test mégis küzd,
 ezt szokta meg,
 dolgát teszi.
 De a lélek, a lélek,
 az mit akarhat?
 Mert azt sem test,
 sem szellem
 nem ismeri.

2006. június 11.

Egyedül

Csendes a ház,
 sehol egy nesz,
 két szorgos kéz
 már nem tesz-vesz,
 nem kerül helyére
 magától minden,
 nem simul el redő,
 nadrágon, ingen.
 Némán kezd enni
 az árva gazda,
 többé nincs kívül
 asztalát megossza,
 étvágyát vesztve
 turkál a kosztban,

nem is érzi, hogy
jóban vagy rosszban?
Naphosszat emlékek
sűrűn kísérik,
fájdalmas álmok
éjjel kísértik,
s bárhova néz,
a szem nedvesül,
emlékében ott,
még a kedves ül.

2006. június 30.

Utóhang

Történetünknek vége van,
egyikünk már az égben,
ketten írtuk, keményen küzdve,
külön vagy kéz a kézben.
Mindenért bőven megfizettünk,
s tettük, amint tettük,
amennyire tellett erőnkből,
s a bátorságot vettük.

2006. július 15.

Éji hangulat

Öreg volt már az este,
a nap fészket kereste,
ereszkedett a homály,
körül a világ hodály,
s mint leányt leső legény,
felhőben bujdosott a fény.

Majd a függöny ellebbent,
ezüsttel lepett mindent,
őriző hold telt fénye,
nagy csillagnyáj szerénye,
és elmenekült a homály,
otthonos lett a nagy hodály.

Éjbe fordult az este,
a földnek lomha teste,
csendesen nyújtózva lent,
álmodozva már pihent,
elfáradt, már semmit sem kért,
és valahol újra-újra
nyugovóra tért.

2006. július 24.

Jelek

Megkönyékeztek a múltó idő figyelmeztetései,
nem a fájó, az elmúlásra intő jeladás,
hanem a kényszer ad ennek értelmet,
mely arra biztat, hogy felmérjem adósságaimat.
Sok elrablott idő emlékét idézi,
s a homokóra hangtalan pergését
üstdobok mennydörgésének hallom.
Én, a gyarló, kérdezősködnék:
vajon miért rabolt meg így
a Nagy Végrehajtó?-
ha homokszemek pergése nélkül is
őt szolgálni lettem volna köteles.
A kérdés, mint a véges és végtelen,
az örök és időbefagyasztott
képtelen kérdőjele kísérthet ezután.
Csak nincs már erre sem idő.
Tenni, tenni kell, hogy a betervezett,
s a váratlanul kapott feladat végére járjak.
Mert kiosztott képessége szerint,
mindenkinek el kell végeznie a tőle telhető.

2006. július 30.

Az én Szentendrém

Történelmi cáfolatként
állsz a parton
mint egy talány,
befogadó szellemeddel
hungarust
faragtál talán?
Családias utcáidon
minden vén ház
egy-egy rokon,
s őrizőn néz
reánk fentről
a sok formás,
kegyes torony.
Kik először megálmodtak,
elfogytak ők
velünk együtt,
nem számít, hogy
ki az ősbibb,
hogy már itt volt,
vagy csak úgy gyütt.

2007. június 24.

Térkép

Verejtékes álom már ismét,
 nyolc évtizednyi feledés sem gyógyítja,
 s kiáltod öntudatlanul:
 az enyém, miénk, ne vegyétek el!
 De minden néma, egy hang sem felel.
 Néhány vonal, mit itt vagy ott meghúztak,
 s milliónyi élet, mit véle összezúztak.
 Egy nemzet! Ennyi!
 A többi tilalom.
 Marad falon, hivalkodón porosodva,
 vagy divatként, mint tüntető testékszer,
 hol itt, hol ott.
 De lelkedbe égetve, belémarva,
 az a titkos, a kimondhatatlan,
 gyötrelmesen ragyog.
 És bár az egész mit sem ér,
 verejtékes álmod vissza-visszatér.

2007. június 27.

Diákkabát

Levettem a kabátot,
 a szél már rég alá látott,
 lebegette, lobogtatta,
 mellem, hátam borzongatta.

Ócska volt az istenadta,
 az apám még jegyre kapta,
 kifordítva, befordítva,
 így is, úgy is kiszolgálta.

Aztán nekem kellett kabát,
 s a vén lóden adta magát,
 annyira még el nem torzult,
 újra a színére fordult.

Vékonyabb lett szegény pára,
 szolgálatnak ez az ára,
 s rövidebb is lett rajtam már,
 modern, mit az új kor elvár.

Büszkén hordtam én öt évig,
 annak is a legvégéig,
 és akkor is rajtam lapult,
 mikor kitárták a kaput:

és azt mondták eredj – kaput!

2007. június 27.

Jaj meddig

Jaj, de nehéz azt elfogadni,
 hogy elfogyunk, mint kit rág a rák,
 jaj, milyen nehéz megérteni,
 hogy készül áldomás reánk.
 Keresnéd, de a jó barátok
 ködképpé válnak sorra mind,
 itt hagy, mint kit üldöz egy átok,
 ritka, ki közte visszaint.
 Menekül mind a jó a jóba,
 s remélve szállna oda át,
 mint vízözön elől hajóba,
 még feltűnhet tán az Ararát.
 Nehéz volt mindahány évtized,
 félelem, hazugság, árulás,
 ráismersz megint, alig hiszed,
 itt van mind körötted, álruhás.
 Voltál esendő, s voltál erős,
 elfogyó élted történelem,
 harcod végén hiába kérded,
 hogyan is történt ez énvelem?
 Megszülettél, vesszőt nem tettek
 nevedre, és jött más folytatás,
 kérdéseid kérdőbbek lettek,
 bár sorsod harc volt meg tanulás.
 Itt toporogsz fogván kezedbe
 azt, ami hátra van,- maradék,
 tenni s menni szeretnél egybe',
 de lángolásod már takarék.
 Bántottak, üztek, elárultak,
 szolgáltál, olykor tévedtél is,
 elveid védtelenül hagytak,
 fegyvertelen vagy, mert nem hamis.
 Azok, kikért életre keltél,
 elfognak fogyni ők sorra mind,
 sok tervük egyenként elvetél,
 áldást oszt fölöttük egy karing.
 Jaj, meddig lesz ez így még velünk,
 hogy hiába telnek élteink,
 mások hoznak özönvizet nekünk,
 és semmibe visznek lépteink?

2007. június 30.

December reménye

December reménye, el ne hagyj,
 október emléke, kőbe fagyj,
 november négy, te tégy vallomást:
 lánctalpak vágta belénk csapást.
 Mert elfeledve az igazság,
 amit csak a tények fénye ad,
 s míg várunk csendben kisdedet,
 december huszonegy megvezet.

Az év e sötét napja itt,
 ki ismeri még azt, akit
 ez hozott, s utódait
 a jajt, a bajt mi undorít,
 mi már a meredélyre vitt:
 ármány, hazugság és vakhit?

December reménye, el ne hagyj,
 egy nemzetért velünk itt maradj,
 és orgonák hangján énekelj,
 míg felsír a kisded s véle kelj
 hadra az ellen mi túlerős,
 mit hiába vív megannyi hős,
 nagy glóriás és sok halk szerény:
 munka kitartás és ős erény.

Ragyogtass felénk is csillagot,
 égess a gazokra billogot,
 mert olyan gyenge lett már szemünk,
 hogy ránézni is alig merünk.
 Mit megéltünk annyit: félelem,
 most itt van ismét a végeken.

December reménye, el ne hagyj,
 és talpon maradni erőt adj,
 felnyíljanak végre a szemek,
 s megértsék: ezt már nem lehet
 tovább is hinni, a képtelent
 és nem tudni, hogy mit is jelent
 mindaz, mit nekünk e kor teremt,
 amit elpusztít abból, mi volt,
 becsületünket, min nem volt folt,
 és hitünket abban, ami lesz,
 hogy rajtunk erőt sohasem vesz,
 a hazugság s a kapzsiság,
 mi nemzetünkben még rendet vág,
 végzetes rendet és pusztítót,
 s minket egymásra uszítót.

December reménye, el ne hagyj,
 velünk örökké itt maradj,
 oldott kévénket egybe kösd,
 és hagyj utánunk örököst.

2007. október 31.

Sárfelirat

(egy mondat a nagy csapdáról)

Nézz körül most, és tedd le borod,
 látva láss, borzadva úgy éld korod,
 te régi új, ki múltból jöttél,
 s válladra szennyes századot vettél,
 ki álmatlanul és úgy hordja terhét,
 akár temető megannyi vermét,
 mely elfed mindent, ami volt,
 mi egykor élt, de mára holt,
 és reád várva,
 előtted járva,
 míg eltűnik, már feltűnik,
 mert itt van még, meg nem szűnik,
 hogy mindent veszíts,
 reményt taszíts,
 és számára minden úgy legyen,
 hogy néki bizton jót tegyen,
 és rosszat néked, míg vársz veremre,
 bár még kitüntet fényes terembe',
 és annak kelti látszatát,
 hogy néked ma is teret ad,
 észre sem veszed, hogy elszalad,
 egy más irányba hogy halad,
 nem látod, mi itt a veszély,
 elvész az utolsó esély,
 hallasz dübörgést,
 akár egy kondát,
 és láthatsz sarakat szóró hordát,
 az értékre, a megtartóra,
 nap, mint nap, óra, mint óra,
 míg sunyin rombol, azt mondja épít,
 így áztat s altat, saját bünt szépít,
 mert ő bár tudod, hogy mit sem ér,
 örökké él és visszatér,
 és újra kezdi véled azt,
 miről azt hitted csak ballaszt,
 csak rossz emlék, feledett fék,
 elmúlt élteden betömött lék,
 de túl sokáig volt veled,
 ráérzel még, s felismered,

ez más formában megint ő,
 itt él velünk, s belőlünk jó,
 összemos múltat és jelent,
 valahol most épp ő jelent,
 a jelentőről, jelentősről,
 s jelentéktelen ismerősről,
 rólad, rólam, rólunk, kik élünk,
 akik eléggé még most sem félünk,
 kik tárnánk ablakot jövőnkre,
 és nem ráztunk öklöt érkezőre,
 pedig tudjuk, sokszor megjártuk,
 amíg századok sorát jártuk,
 hogy a vendég, a jövevény,
 kinek arcán ragyogott fény,
 egyszer csak reánk kérdezett,
 te vagy ki később érkezett,
 most újra jó, mi bomlaszt itt,
 s általunk hirdet fegyelmet,
 visszamutogat gyanús korba,
 saját értékkel ver most orrba,
 jól látod őt, az oly serényt,
 ki képmutatva öl erényt,
 és kiírta munkánk eredményét,
 mocskolja éppen a keményét,
 azt, aki gyarlón is tenni tudott,
 álorcát öltött, bujkált, futott,
 hogy képességét átalmentve,
 az asztalukra letehesse,
 és gyarlóságát tudván tudva,
 szemével mégis jövőt kutatva,
 hordozta vétkét
 s tehetségét,
 érezvén, hogy miközben látnok,
 a vállát nyomja súlyos átok,
 követi máig akta, irat,
 homlokára szórt: sárfelirat

2007. december 2.

Diósadi nosztalgia

Sinkó Zoltán barátomra emlékezve

Februári vékony szelek,
 szilágysági fergetegek,
 fűjdogáltak, kavarogtak,
 farkasokkal versenyt futtak.

Búcsúztattam a barátom,
 ott valahol Diósadon,
 sűrű hóban integetett,

otthaglott, mást nem tehetett.

Ő visszament a városba,
én maradtam a sárosba,
aztán meg én vettem köpenyt,
búcsúztatott: ne légy jöttment.

Átaljöttem egy határon,
többet nem ültem batáron,
alattam motor berregett,
már nem félttem a felleget.

Negyvenhat év távolából,
durva szelek világából,
emlékeznek, készülődnek,
de azért még el nem mennék.

Mi vett körül akkor engem,
milyen szél fűtta az ingem,
s milyen az, mi most diderget,
már itt is magyarként verhet?

Hova lett már az a világ,
hol jár már az a jó barát,
hol kínozták, hol kínoztak,
csalódást itt kik okoztak?

Elmehetnék e világból,
csak valami benn még lángol,
nem fűtta el se szél, se hó,
sem hazát áruló tahó.

2008. február 1.

Recsegő nyakcsigolyáim múzs(ik)álása

Feszül a gerinc és csikorog,
forogatod fejed, hogy láss okot,
és ismét hallszik a ropogás,
amit a múlt bele vés és vás,
eleven emlék enyészetnek,
jövőt tápláló tenyészetnek,
s gyűlik a postumus humus,
ahogy a sírásók is mondják,
ha a múltat felszínre hordják.
Nem kaptad ezt az égiektől,
emléked ez a régiekről,
s ma már cél nekik, kik újak,
mutatnak áldozatra ujjak.
Mutatnak sokszor már hiába,

őszülő és fogyó hazába,
 mert nem hisznek kárhozatot,
 bősülnek szelíd áldozatok,
 s közben ők meg sem rezdülnek,
 más kulcsa van értékrendjüknek,
 és más a mérték is, idegen,
 itt trónol felettünk ridegen,
 kapaszkodik cinikus köröm,
 kockát vet lenyúzott bőrökön,
 mi több a szellemen és lelken.

Múltat felejtve,
 jelent mérgezve,
 jövőt pusztítva,
 reánk uszítva,
 hagy nyomot!
 Recseg a daráló,
 mint a nyak,
 komposztálódó anyag.
 Minden magyar,
 lesz jó televény,
 korcs új jövőnek,
 az ide jövőnek,
 ha tűr, ha nem mer,
 s majd terem rajt:
 jó globál kliens,
 táplálja: a humus sapiens.

2008. május 21.

Remény

Nemcsak leírni mi égeti orcád
 nézni sírva hogy pusztul az ország
 hanem találni jó megoldást
 nem az örökös toldást-foldást
 esküvőt csecsemőt kevés válást
 gyermeknek igaz magyarrá válást
 derűs arcokat templomba járást
 dolgozni képesnek munkát állást
 egymást tisztelő egységet tartást
 a rombolás után talpra állást
 hazaszeretnek szárnyalását
 szorgalmas munkásnak haladását
 gondolat s veríték szép aratását
 egy nemzetnek megmaradását!

2008. május 22.

Denevérlét

Élünk sötétben, mint barlangi denevér,
 de nem tenyészünk oly szaporán,
 inkább rabként enyészünk,
 ereinkben lassul és hül a vér,
 s aligha lehetnek terveink,
 mert nem fejlődtek ki érzékszerveink
 e furcsa létre, e szűkös sötét térre,
 melyben a mozgás sekély,
 és minden moccanás veszély,
 szikla, homály és ütközés,
 tapogatódzó létezés,
 hírek, rémhírek szemelgetése,
 szárnyak óvatos emelgetése,
 megtudni azt, mit tervez ármány,
 ravasz és idegen csinálmány,
 újfajta setét villanypásztor,
 bakacsin sátor,
 élőhalottak sírja,
 melyben csak vagyunk,
 s a csendben halljuk,
 mint kutat agyunk
 megoldást, menekülést,
 kerülne halálos ütközést,
 mert látszólag csekélység,
 hogy kivel szárnyunk összecsap,
 barát vagy ellenség,
 a csattanás
 egyaránt halálos, öklelő,
 örvend a rajtunk pusztítva örködő,
 a balgát s naiv jót megtévesztő,
 rabtartó örökös öröme ez,
 mit foglyának veszte néki szerez,
 csak várhatunk csendben
 földindulást nagyot,
 mi mindent megmozgat,
 semmit sem hagy ott,
 mert csak hatalmas rengés,
 sárlavinás csatak,
 föld alatt üvöltő szélvihar,
 félelmesen áradó bűvópatak
 sodorhatja fényre a sok rabot,
 jók s rosszak egyforma áldozatával,
 másként nem lehet,
 az alázottan lázongók istene
 mást már nem tehet.

2008. május 28.

Még itt

Ideiglenesen még köztetek állomásozom,
 s valahol ott mélyen, rág ez az ideiglenesség.
 De nem az elmúlástól való félelemről szól,
 hanem a folytatásban való dolgos
 beleszólás lehetőségének elvesztéséről.
 Ti utódok, kik tiszteltek vagy tagadtok
 létetek láncából kihagyhatatlan ősokeket,
 létünk láncát éltető hősokeket,
 vajon üres tarisznyával maradtok?
 Kaptatok-e elegendő elemóziát
 a hosszú, s ím mégis oly rövid útra?
 S ha nem, akkor mi nagy elődök utódai
 megszegtünk-e reánk parancsolt
 ártó pogány ceremóniát,
 hogy rátok is gondoljunk,
 s ha nem, bűnösök vagyunk-e ebben?
 Mindegy már vagy mégsem?
 Most osztozunk a félszen,
 hogy ti azt a szent éhséget nem is érezve,
 láthatatlan szivárgással nap mint nap vérezve,
 majd vállrándítással lökitek ki
 a közös emlékezet szellemi s tárgyi értékeit,
 a múlt jelen s jövő mértékeit,
 hogy aztán magatok se tudjátok,
 hogy önként adjátok
 mindazt, mi éltető
 s a ravasz és mohó,
 miként olvaszt be – vigyorgó kohó,
 mely múltat s közösséget tagadva,
 minden hatalmat magához ragadva,
 tesz önző célja érdekében önzővé
 mindenkit és mindeneket,
 s vakká, süketté, balgává,
 és míg igyekszik mindennel eltelni,
 önzésében segíti menetelni
 a megsemmisülés útján
 üres tarisznyák népét,
 ki elfeledte már saját képét!

2008. június 30.

Júliusi eső

Nyári sötétség, verőfény visszája,
 föld nyeli szomjasan az ég könnyeit,
 homályos szobában múltak orcája,
 forгатom, lapozom polcok könyveit.
 Elfutott éveknek emlék iszákja,
 könnyezve idézem én szép szörnyeiket,

hét földi évtized leltára várja,
bűnöknek visszáját, a mennyeit.

Nyári eső ver ajtót s ablakot,
peregve dobol a ház tetején,
nyirkos köd övezi a kis lakot,
hol együtt élünk most te meg én.
Jövőt ígérő képek reménye,
mosolyt fakaszt még, s tette hív,
tapasztalások, értékek mentése,
ebben is közös az elme s a szív.

2008. július 14.

A la carte november 7 előestéjén

Jaj és jaj fakad belőled.
És mégis
fájva csikordul szemüreged,
befelé fordul vizslatásod,
s kérdez:
hibás-e látásod?

Tudd: tévedni tilos!
Tékozló titánok
tarolnak, torolnak!
Terjesztenek tant,
tudatlan tömegnek
téren és titkon.
Turul törölve.
Turán tiltva.
Tudás takarva.

Hirdetnek új világot,
újuló demokráciát.
Villanó fogsorú,
barna bőrű ember
hozza el nekünk.
S figyelmeztetnek:
kik őt választották
mentettek demokráciát?
Az új bálvány lekörözött
két fehér gráciát
s egy aggot,
kinek kevesebb pénz jutott
(jut eszembe),
reklámra nem volt elég.
Mondták már előbb,
s azt is hirdették,

hogy arra a pénz beszél!
 Most meg ez a demokrácia?
 És majd ide is eljő,
 ígérik, jósolják.

Hiszen már itt van!
 S az a más is
 az ő akaratából állomásozott rajtunk,
 s köztünk, sőt bennünk mindmáig.
 De ők mondják-mondják!
 Tanuljunk tőlük elegáns demokráciát,
 vereséget elviselni,
 győzelmet méltósággal hordozni
 hazáért!
 Majd együtt!
 Mindnyájak elnöke vagyok!
 Híveim, álljak legyőzőim mögé!
 De szép.
 S mennyire más.
 Ott a demokráciával takart pénz
 enged hazát szeretni.
 Sőt, elvár!
 Eszköztár része a szívre tett kéz,
 megengedett a versenytársak
 egymást figyelő tekintete.
 Nálunk más a módi.
 A minket uraló egyazon erő
 kinevezett helytartói, apáinknak lelkét,
 s frissen tömött zsebeiket
 hozták el nekünk,
 s nem csökkenő étvágyukat,
 mely egyéni karéjukért
 nemzet kenyerét árulja.
 Ott, a világot uralva hizlálnak nemzetet.
 Itt, a világ urait szolgálni silányítanak.
 Ott, két alig különböző verseng
 egy célért, s játszik demokráciát.
 Itt, arcunkba röhögő, szemünk közé köpő,
 lelkünkbe tipró az a másik,
 kivel egységre lépni szólítanak!

Más ez a világ.
 Más ez a nép.
 Más ez a múlt.
 És más a jövő!
 (Mit nekünk szántak.)
 Mert egységre szólítók
 tették lehetetlenné
 valaha volt egységünket.

Durván daraboló darabontok
 dáridója dühöng dobogva.
 Dólt derék, döbbenet
 diktálja dúlt dalainkat.

2008. november 7.

Lélek, harang

Lélekben téblábolok,
 s mint bamba csődület
 állom körül
 megválaszolatlan kérdéseimet.
 Annyi gondolat,
 töprengés,
 tengernyi semmi,
 lehet vagy nem lehet
 megoldást lelni?
 Neveltek normák,
 de most korlátlan kor
 köröz köröttem.
 Ósdi, okosdi, magam
 vitáját befelé folytató,
 megmosolygott érveim
 s fogyó éveim
 lefegyverezhetnének.
 Valahol mégis,
 valahol mégis,
 harangoznak!
 Vékonyka lélekharangnyi
 csilingelés erősödik
 bennem.
 Szeretném világgá
 bongatni,
 magyar dél
 harangzúgásával
 mindenkire eljuttatni,
 hogy a legósdibb,
 az örök, a szent,
 okos korlátok nélkül
 röhécselő harácsolók,
 pusztulást barkácsolók,
 dermednek egyszer!

2008. december 27.

Hoffmani sorsunk

Torkunkból rekedten dől a jaj,

itt már nem hisz, s nem vár senki,
 csak azt tudja, hogy menni kéne,
 de ő itthon szeretne lenni.
 Itthon? Feltör gyakran a kérdés,
 már mit sem ér a haza féltés,
 mert minden szem láthatja rendre,
 kinek e féltés dolga lenne,
 nemzetünkből harapna, enne.
 És harap és eszik,
 ők mind ezt teszik,
 bátorságuk múltjukból veszik,
 de támogatja minket törő,
 sorsunkat tervező külső erő,
 a láthatatlan átláthatatlan,
 a ki nem mondott kimondhatatlan.
 Tudós elmék figyelmeztetnek,
 hogy akik minket félrevezetnek,
 mivel s miért teszik ezt velünk,
 hányan születünk, meddig kellünk,
 mit ér az életünk, egészségünk,
 kiért kell keringjen sápadt vérünk.
 Hallgatjuk szavukat és döbbenünk,
 felállunk vagy talpra szökkenünk,
 indulnánk igazságért gázságra,
 végszót mondani e társaságra.
 És már ott állunk, előttünk urnák,
 s mintha titkos kezekkel túrnák
 ott benn az ikszes cédulákat,
 számolnak, röhögnek, gratulálnak.

2009. január 5.

Hatbavágva

Az igazmondás ma nagy veszély,
 csak mazochistáknak való kéj,
 mert beborít, elfed minket éj,
 az Őszödről indult jelszó: félj.
 Más, ép társadalmat meglep ez,
 és felingerel vagy megsebez,
 ha a piedesztálra hág hazug,
 ki fennen ágál, s már nem zug.
 Mert, ha ki végzetes bajt érez,
 Háttérre, okra az rákérdez,
 de nálunk sajnos már megszokott,
 senki sem érzi már fokot.
 Egy intés, s pusztul az igaz,
 és megmenteni már nincs malaszt,
 darabolnák, ha kell hatba öt,
 székházaikra tűznék e főt.

Ott függve szólhatna zokogva,
 vagyok, ki voltam, „meghatodva”,
 nincsen, kit hatodom meghasson,
 nincs már rémség, mi itt izgasson.
 Ez az ország hiába vérzett,
 eltűnt innen a veszélyérzet,
 ülünk és nézünk át a rácson,
 jövőre tilos lesz karácsony.
 Hangosan ordít megafonjuk,
 megdönthetetlen már a trónjuk,
 termelj, fogyassz és pusztulj, ha kell,
 s ha nem, úgy kapunkról perelj.
 Ott kint fő lehetsz, te vagy a fő,
 benn dús lakománk csak nekünk fő,
 könnyen megkaptuk, nem is kértük,
 hazudtunk, loptunk és elértük.

Hát ennyi volt e rendszerváltás,
 Leváltásból, régi-új ártás.

2009. január 13.

Múltunk két hazában

*„Öreges, rugalmatlan” gondolatok
 egy anyaországi barátához*

Gondolatban kérdéssel
 áraszt
 múltunk, amely minket
 elválaszt.
 Az árnyalatnyi kis
 különbség,
 hétköznapi itt,
 nekünk üdvösség.
 Amint az ifjúságom
 eltelt,
 ahogy minden, mi szép csak
 elkelt.
 Észrevétlen sok
 szenvedésben,
 kényszer szülte
 erőlködésben.
 Ahogy a mindennapot
 éltük,
 és amint a holnapot
 féltük.
 Tettünknek tétjét mint
 éreztük,
 embervoltunk
 verejtékeztük.

Pedig ti is éltetek
 nagy kort,
 ágyúk hangját, halotti
 bús tort.
 Mégis más nyom maradt
 meg itten,
 egészen más, mint eddig
 hittem.

2009. január 14.

Összeesküvés elmélet

Kémény füstjét a köd lenyomja,
 szénnel fűt megint sok magyar,
 kénköves bűz orrunk facsarja,
 kérdeznénk: ellenünk ki agyal?
 Mert a szemet is csípő ködben,
 szénnel vegyszer - agyszer frigyre lép,
 ki folyton szívja nem maradhat,
 lelkileg és testében sem ép.
 De dúdolhat cinikus nótát,
 arról, hogy ki kap, s hol árul
 közösből elrabolt gázkvótát,
 no nem mi fűthet fázó testet,
 hanem másikat, mérgezettet.
 S míg balgák civódnak, fogynak,
 mások otthon ágyukban fagynak,
 látunk új lelkes megmentőket,
 hanyatlásunkon nevetőket,
 kik szennyeznének minden délkört,
 betegágyunknál állnak félkört,
 és reformálják gyógyításunk,
 hogy így formálják gyógyulásunk,
 kedvükre remélt elfogyásig,
 míg haza, nemzet el nem vásik.
 Majd gondoskodnak a jövőről,
 őket és minket illetőről,
 mely nem egy és nem is egyforma,
 elég hozzá egy kis agytorna,
 hogy lássuk, mi is a különbség,
 mert úgy hiszik ők a „külömbőség”.
 Maradjunk páran nekik másnak,
 piszkos munkára nem egymásnak.
 Mindez, azt mondják ártó álom,
 lejtünk táncot, felejtő bálon,
 ne gondoljunk mi a világgal,
 a remélt magyar Kánaánnal.

2009. január 28.

Felvillanó emlék

Vecsernyére szólt a kis harang,
 lenéztem az útra ott alant,
 hol didergősen hárászt fogva össze,
 Istennel, hogy bizton összekösse,
 két vén árny araszolt az úton,
 a dombon innen, kissé túl a kúton.
 Most is látom, akár réges-régen,
 egy erdélyi sáros faluvégen,
 imbolyognak ők a félhomályban,
 mint kis mécses, óriás hodályban.
 De az irányt tudják, ismerik,
 elfeledni ők nem is merik.
 Nem merik és nem is akarják,
 lelkük ármányok nem takarják,
 még nem jött el az új világ,
 egész életük hasznos olajág.
 Nem kértek többet, mint azt, ami kell,
 beérték azzal, mi volt, ennyivel,
 mit létrehozni volt erő, saját,
 pedig hordozták a világ baját.
 Mégis maradt belőle másnak is,
 nem ismerték még azt, hogy hamis,
 és nem nyaraltak, nem is teleltek,
 de sok apró magyart neveltek,
 s játszani tanítottak gondtalan,
 elmondták nekik: nem vagy hontalan.

A plébános már várja őket,
 a mindig pontos érkezőket,
 s hármásban ők, meg a Fennvaló,
 még tudják, mi a rossz és mi a jó.

2009. március 3.

Vakságunk

Hogyha minden magyar látva-látna,
 a sok hamis bálvány már régen nem állna,
 de mi már nem látunk, sőt nem is tapintunk,
 ránk ragadt múltunkkal soha nem szakítunk.
 És e bűzös tegnap rothadt trágyadombja,
 pusztító mérgeit nap mint nap csak ontja,
 féregként rágja szét a közös szent testet,
 bűnöst és büntelent, szorgalmast és restet.

2009. március 6.

A kapitány

Minden vers kezdődjön jajjal,
és lángoljanak lármafák,
és kiáltozzunk rettentő nagy zajjal,
hogymegyen belé a világ.
Mert süllyedőben egy nemzet hajója,
és közben hamis dal száll fejünk fölött,
s amennyi van még mentőcsónak,
matrózok osztják szét maguk között.
A kapitány száll alá legelsőnek,
csikorognak a rozsdás csigák,
ágyú még díszlővést is lőnek,
vele vannak a kedvenc cicák.
Jövőjét már régen megtervezte,
biztosítást kívülről kapott,
mint a mór, ki dolgát jól végezte,
és halálos nyomot hagyott.
Billegvén a szörnyű örvény szélén,
pattognak hazug vezényszavak,
s a csónakból is visszakiabál
az irháját mentő sok rémalak.
Sikoltozunk vagy az égre nézünk,
van, ki a fedélközben úszni tanul,
már tudjuk, hogy hiába félünk,
becsaptak minket ismét cudarul.
De amott az égre egy füstcsík fest
üzenetet és végső reményt,
s feltűnik a kémény és hajótest,
a fohász elnyom hamis zenét.
És megmenekül mindenki csodásan,
s a parton ujjong ünneplő tömeg,
észre sem veszik az örömtől,
hogymegyen a kapitány miért remeg.
Bizton tudja, hogy lesz számonkérés,
nem védik meg majd kedvenc cicák,
és fülében folyton csikorognak,
süllyedő hajón, rozsdás csigák.

2009. március 17.

Könyörgés

A marosvásárhelyi pogrom
19. évfordulójára

Istenem, te Erdélyt adtad nekünk,
s benne túrtunk annyi éven át,
nehéz sorsunk feladatnak szántad,
túrtuk földjét, s védtük várfalát.

Földjét dússá verítékünk tette,
 várak falát vérünk öntözé,
 ám a viszály lendületünk vette,
 s haragod erőnket megtöré.
 Tudjuk már, hogy utat tévesztettünk,
 óvnánk templomot meg iskolát,
 de más lett már az úr felettünk,
 s mi keressük nap mint nap okát.
 Reméltünk már csodás fordulatot,
 felmutattunk gyertyát s bibliát,
 de özönvízként zúdult ránk az ármány,
 s a végzet megszülte ördögfiát.
 Fekete lett akkor márciusunk,
 lett, s maradt örök tapasztalat,
 majd követte újabb csalódásunk,
 s Erdély népe magára maradt.
 Fogyunk otthon és a nagyvilágban,
 szétszórattak sokan közülünk,
 nincs menedék, mint egykor a várban,
 és nem terem földje már nekünk.
 Haragodnak Urunk, vessél véget,
 s tereld már el felőlünk a vést,
 múlt erénye, utód sorsa végett,
 hagyj belőle nekünk járó részt.

2009. március 18.

Mi is tettük

Imát mormolsz
 vagy átkot szórsz,
 eget borzolsz,
 a földhöz szólsz,
 most úgy látszik
 mindhiába,
 lelkünk vásik,
 agyunk kába.
 Minden mindegy
 szele tombol,
 zúgva jön-megy
 hitet rombol.
 Hagytuk magunk
 mélyre jutni,
 nem volt szavunk,
 tudtunk futni.
 Futottunk
 az áldozattól,
 éljünk jobban,
 legyen akol.
 Most kérlelnénk

minket verőt,
 gonosz szaván
 venne erőt.
 De szemünk,
 ha hátra pillant,
 a mi időnk
 már elillant,
 kenyerünk javát
 megettük,
 ami ártott,
 mi is tettük.
 Árulással,
 tétlenséggel,
 gyávaságból
 vereséggel.

2009. március 24.

Kérdezem!

Április bolondja, népem,
 itt dülöngélsz bolond részegen,
 túl bajon s vészeken,
 kifosztott fészkenen,
 fészkelődsz, fészengsz,
 mintha vendég lennél, mintha ...,
 idegen kenyeret ennél.
 Nevedben ellened élők,
 a semmitől sem félők
 dörögnek hangzavart,
 s a felkavart világ
 letört ág,
 kapaszkodót nem ad,
 erős törzsét férgek rágják,
 új szellem mérgei átjárják.
 Honnan jöttünk?
 Hová megyünk?
 Legyünk?
 Vagy mindent feladva ne?
 Mint sebesült nemes vad
 a dögevők előtt
 még próbálunk lábra állni.
 Megremeg a vérszomjas
 gyáva horda.
 Védett hely kellene,
 erőgyűjtésére,
 hit gyűjtésére,
 egymás meglátására,
 megújulásra.
 Igen, a minket elveszejtők

velünk hullnak majd porba,
 ők sem mehetnek el
 a sír utáni torba,
 a balga többiekkel,
 kikre szintén
 másik gödör vár.
 De ez nem vigasz már.
 Nézem őket,
 a minket elvesztőket,
 erejük idegen,
 harcuk idegen,
 arcuk idegen,
 céljuk idegen.
 De belőlünk valók!
 Hogy történhetett ez mivélünk?
 Kérdezem!

2009. április 1.

Kísérletem

Az április ma nem volt rest,
 melegen leng körül az est,
 s az utcán lassan átlebeg
 a gyenge szellő és remeg,
 mint büszke vad, mely dombra hág,
 a sok rüggyel duzzadó ág.

Én fájó testtel ballagok,
 mellettem tűnő alakok
 haladnak folyvást rezdületlen,
 mint nyomozó oly rendületlen,
 és suttogva szólnak néha át,
 kerülve rüggyet, átlépve fát.

És felejtem fájó testemet,
 elmúlt napokat, resteket,
 hogy arra nézzek, merre kell,
 ahol holnap a nap felkel,
 amikor újra kezdhetem
 véges kis kísérletem.

2009. április 1.

Igen, barátom

Gyors válasz Zas Lorántnak

Igen barátom,
 lehet, nem oly sokára

felettünk idegen tankok húznak,
 csontot s múltat zúznak,
 temetnek, exhumálnak,
 gyorsétteremben zabálnak,
 s hogy vallon vagy más,
 már nem vitás.
 Épül reánk, fölénk,
 belénk, belőlünk,
 új rajnak templom.
 Es ami utánunk maradt,
 csupán lim-lom,
 már nem érték.
 Amit akartak, elérték.

2009. április 2.

Csillagklán klónjai

Lenin élt, Lenin él, Lenin élni fog,
 egy tucat őslelet még nyafog,
 énekelnek ők két Janus pofával,
 ahogy az egyenként mindegyikre rávall.
 A nóta régi, egykoron sláger volt,
 ma is ismerős, úgy hívjuk: szégyenfolt,
 mert hiába készült az a kettős mérce,
 vásik a vörös csillagoknak érce.
 Egymást támasztva mind oly bátor,
 akár egykor az a béketábor.
 Furcsán duzzad zsebük is,
 ám, de nem aggasztja,
 bár tiltott szerzemény,
 itt-ott már lyukasztja.
 Csakhogy ma nincsen már számukra fék,
 mint egykor volt Lenin, a falon mint kép.
 Mára mindegyikük nagy ász,
 oroszlánna lett vadász,
 s azt, ki tegnap még volt szerény,
 mára borítja szerzett, dús sörény.
 Felfalnak mindent, mi ehető,
 viszik mind, ami vihető,
 és hevernének már a hűsön,
 - ők úgy hiszik, hogy a derűsön -
 nem erre gondolt a gnú s a zebra,
 kiket tizedelt a durva zabra.
 Közben a szavanna lassan kiszárad,
 az égből dús eső többé nem árad,
 és útra kél a sok éhes állat,
 csak addig e föld pusztává válhat.
 Míg az orosz-lányok még itt énekelnek,
 egyes orosz fiúk lassan felkelnének,

elhagynák megszokott biztos pihenőjűk,
 az olajtól szőke, felélt legelőjűk,
 de jönnek helyettük a tervezett klónok,
 globál rútra nevelt, lelketlen kis gnómok.
 Alig látszik rajtuk mesterséges hiba,
 bár bűzlik az ólban, néhány döglött liba.

2009. április 8.

Lélekvámolók

Dr. Fekete István professzornak

Gáspár Istvánt hazafelé
 megvámolták a románok,
 hazatérne holtában is,
 ez erre a hatalmas ok.
 Nézegetik a koporsót,
 mit lehetne kérni érte,
 mintha az asztalos mester
 a halotthoz deszkát mérne.
 De nem a deszka zavarja
 a szülőföld új gazdáját,
 ingyen kapta, s ő nem érzi,
 annak csodáját, vonzását.
 És nem a halott látástól
 ül arcukon a rettenet,
 hiszen a koporsófüdél
 eltakarja a tetemet.
 A holttól mit vehetnek el?
 sokkal inkább attól félnek,
 hogy a némán porló testtel,
 hátha hazatér a lélek!

Debrecen, 2009. április 21.

Egy nyolcvanashoz

Idős Tolvaly Ferencnek

Ez a nyolcvan már a tiéd,
 sógor,
 kedved legyen, mint az a bölcs
 óbor!
 Huncut mosoly maradjon a szájad
 szélén,
 legyél bárhol, Pókán vagy a világ
 végén.
 Bár a természeted neked most is
 kóbor,
 megértjük mi mindég egymást kevés

szóból.
Ennek oka közös
erősségünk,
szülőföldünk, kedves
Mezőségünk.
Bármit mond erről az
irodalom,
nekünk ez a legszebb,
birodalom.
Mára benne nem jár medve,
se nem mándruc,
mégis védelmeznénk,
akár egy vén párduc.
Emlékeink e dombok
lakói,
omló falak annak
megmondói.
Templomtorony a völgyekben
fehér,
gombjával az Úristenig
felér.
Hiába jeszteget környül nagy
szakadék,
vasárnap egybegyűl még ott a
maradék.
Kalapját levéve a jövőben
kutat,
és csak a Fennvaló mutat neki
utat.
Kóborolj szerteszét míg a lábad
bírja,
otthonod küszöbe legyen annak
írja.
Bírod a nyolcvanat, bírtuk a
hetvenet,
tűzzed hát most célul azt a
kilencvenet.

2009. május 10.

Utolsó beszélgetés

Lászlóffy Alinak

Bár szellemed fenn lakott már régen
a szent hegyen, majdnem fenn az égben,
a tested még itt poroszkált köztünk,
tetted te is azt, amit mi tettünk.
Már csak egy ugrás hiányzott hozzá,
hogy egészen átváltozzál azzá,

kinek rideg szép sorsunk szánt téged,
 szolgánk legyen életed és véged.
 Egyben voltál lenn erős és gyenge,
 biztató barát, bíráló penge,
 ott fönn nem marhatnak már föld savak,
 de szolgálnak örök igaz szavak.
 Indulófélben, egy délutánon
 elmondtad nekem e földi álom
 keservét, baját, ármány csíráját,
 hívtad búsan az égnek bíróját.
 Mondtad, ugrásra készülsz te ismét,
 mint az, ki utána küldi testét,
 az előtte járó láng léleknek,
 s búcsút int e terhes életének.
 Hangod már fáradt volt és megkopott,
 de még szárnyalt szavad és megkapott,
 őszinte volt az, és most is igaz,
 fájón kérdező, de egyben vigasz.
 Majd utolsót kattant a készülék,
 s vele e kurtára szabott lét.

2009. június 10.

Késő földi bánat

Oly jó lenne sokszor sírva írni,
 könnyekkel, őszinteség záloga,
 a felesleges tettek életéről,
 mely ide hurcolt, és nem vitt oda.
 Nevetséges küzdelmünk, s könnyelmű,
 mégis sokszor oly nagy a terű,
 elvakítnak felesleges célok,
 elkendőzvéen azt, mi célszerű.
 Most hát ezért itten állunk,
 s innen pillantunk oda,
 hová egykor mi úgy készülődtünk,
 és – ahol nem leszünk soha.

2009. június 13.

Álmok büntetése

Rémképek, rettenet riadása, ráébredés,
 Kiáltás, koldus kopogás, kétkedés,
 süket sikoly, sóhajok sebzése,
 galádmód gurgulázó gúny görnyedése,
 fájdalmas förtelmes feltámadás,
 meghasonlás mérge, maga a meghalás.

Miért kell reggelre kelni, hogy ráébredjünk

arra, ami van, s ami nincs,
 veszett tévhités kincs.
 Biztonságból a sötét bizonytalanba,
 fészkeből lelked kivetve,
 hiába szeretvén, nem szeretve.

És jönnek majd szavak, magyaráznak,
 érvek kacagnak és megráznak,
 és csúrik-csavarják önmaguk,
 s benned tanyáznak mint kakukk.
 Te tetted ezt, te vagy hibás,
 te vagy a bűnös, senki más?

Vagy lelkek konyhája úgy kevert,
 és a jó sors arra nevelt,
 hogy nincsen gát, nincs boldog önátadás,
 csak én csak én és újra! Senki más.
 A másikra cáfolhatatlan érv viczorog,
 s csak vár kikacagva, koldusként ácsorog.

És jönnek magányos álmok, éjek,
 már feledve vannak régi kéjek,
 rettentve lelket, testet rombolva,
 üvöltve, sírva, leomolva,
 szégyenben reménytelenül,
 mint ragadozó, ki rajtad ül.

Ébredni éberen, élni érthetlent,
 kételkedve keresni a kereshetlent,
 vajúdva vívódni, valamire várni,
 zajlásod zajtalan a zárkába zárni,
 sopánkodni, sóhajtni, saját síron sírni,
 boldogtalanságod balgán, békén bírni?

2009. június 18.

Furcsa rigmus

E kétes, de vakvilágban,
 hol látó lehet a vak,
 s becsület szobra,
 sőt vezér,
 bárki silány alak,
 itt élünk mind,
 s várunk jobb időt,
 arcunkra ez húz
 mindennap redőt.
 Vezérek jönnek,
 s mennek is utóbb,
 és máris felbukkan

a klónozott utód.
Ő teszi tovább
az elvárt dolgokat,
eltüntet múltból
csúnya foltokat.
S mi újra várunk, tüntetünk,
s azt hisszük bambán,
hogy majd büntetünk.
De bírók érkeznek,
s az, ki vétkezett,
már nyugton alszik,
s bajszt pödör,
kinek múltjában
bitófa s gödör.
Az idő elszalad,
az emlék halványul,
arannyá válik mind,
amihez hozzányúl.
És megint csak várjuk
a világ csodáját,
nem látjuk: helyette
küldi a csordáját
rajtunk legelni,
nyaralni, telelni,
hűsölve delelni,
tettért nem felelni,
választ kérdőjelre
soha fel nem lelni,
inkább csak fütyülni
a kérdéseinkre,
szivattyújuk tapad
vérző sebeinkre,
és szívja-szívja
rezdületlenül,
mit létrehoztunk
rendületlenül,
a felhalmozottat,
míg közben oktat,
hogy miként könnyítsük
tovább a dolgát,
mert rég megunta
már a Volgát,
s mint hegy csúcsa hóra,
úgy vágyna Volvóra.
Ő az, ki valójában
itt mindennek ura,
és az, ki azt hazudja:
fogoly Izaura.
És mi gyűjtünk nekik,
konzumidióták,

s mint írják a kották:
 tőlünk majd bejönnek
 biztos napi kvóták.
 Ők meg ezen bizvást
 naphosszat röhögnek,
 lomha béka módra
 szanaszét görögnek,
 és csak gyűlnek,
 gyűlnek körülöttünk,
 mint éhes karvalyok,
 kerengnek felettünk,
 s a tőkét csak öntik,
 soha meg nem döntik,
 tudják, hogy általa
 ők lettek a főntik.
 Mi élünk nyomorban,
 ürrel gyomorban,
 várt jólét elkerül,
 itt asztal nem terül,
 és végre teljesül
 nagy szomszédi átok,
 ők néznek le reánk,
 s nem mi óreájuk.

De.....

utóbb hál' Isten kiderül,
 hogy új „juróp” szemükben
 megannyi gyászkönyv ül,
 s ezért jó bolondok,
 elhisszük mi csendben,
 hogy ez így volt mindég,
 s ma is így van rendben.

2009. június 26.

Mint perselyvilágot

Kiürült a világ!
 Pedig ebben a nagy nyüzsgésben,
 az ember azt hinné,
 hogy mint égetett agyag malacban
 a fillér,
 már nem fér el benne
 egy újabb ezüst tallér sem.
 Üres lett a világ!
 Egymagában a rohanó élet
 semmit sem ér.
 Zsúfoltság látszata,
 gazdagság ígérete,
 jelszavak durrogása,
 elvek s elméletek,

hazugság, hazugság,
megrendelt tan, s tudomány.

Mint fényképpapír varázslata,
egyetlen csepp szeretet,
egyetlen igaz szó,
egyetlen önfeláldozó cselekedet,
előhívnák az életet,
a hasznos nyüzsgést,
a célszerű rohanást,
a lélek gazdagságát,
az embert szolgáló fejlődést,
jelszavak helyett imát,
elvszerű elvet,
s az elvethetetlen tudomány vetését.

De így?

Csak valaki az igazak közül
földhöz ne vágja,
mint zsúfolásig tömött
malacperselyt a játéokra
vágó kisgyerek.

Hogy szertegurulna
a sok hamis ezüsttallér.

2009. augusztus 7.

Ott túl

Hátadon a múltad,
terhed s egyben támasz,
testednek szenvedés,
de lelkednek vigasz.

Sajgó tagjaiddal
támaszkodhatsz neki,
megbízható hátát
a hátadnak veti.

Folyvást növvő támaszod
egyre csak szilárdabb,
szűkül horizontod,
tested egyre fárad.

A múlt s a jövő
így játszik teveled,
s értelmét keresvén,
jelened feleded.

Tervezel és teszel,
nem törödsz jelekkel,
csak haladsz előre
felemelt kezekkel.

Választ soha nem kapsz,
bár reméled régen,
megtalálod egyszer
arra túl a végen.

2009. augusztus 7.

Első köd

Az első köd ma reánk köszöntött
majd feloszlott, s ez reményt öntött
vénasszonyok nyarát kedvelőkbe,
kövér fürtökben gyönyörködőkbe.
Hosszan néztem a ritkuló ködöt,
a derengő fényt, mely erőlködött,
mint örökös jó, ama örök rosszal,
támadván sugaras hullámhosszal.
S egyszerre kitágult a világ,
e szerteágazó göcsörtös ág,
követhetetlen, kusza szó bogak,
ködöt utánzó hírből áradat,
és kerestem ott a horizonton,
tisztázó szép napot, hogy okozzon
egy jövőt feltáró szertefoszlást,
felszikkasztván rút, dohos szorongást.
Én magányosan csak vártam-vártam,
már olyan rég az ablakban álltam,
minden szikrázott sugárözönben,
de nem volt részem e szép örömben.
Világunk köde kavargott bennem,
fojtott, levegőt nehezen vettem,
és reám zuhantak mint fellegek,
sokasodó, szörnyű kérdőjelek.

2009. szeptember 18.

Egy tettekreksznek

*Karkó Henriettnek
a Felvidék Nagyasszonyának*

Azt mondjuk, szeretnénk megmaradni,
s a világnak még többet adni,
és bizonygatjuk, hogy befogadtunk,

mégis hálából szétszaggattunk,
 az erényeinkből ármányt szóttek,
 majd vélt bűneinkkel tarkón lőttek,
 s kényszerítnének megkövetni
 szomszédot, ki meg szokott kövezni.
 Okkal, joggal sajnáljuk magunkat,
 és könnyezve nézzük nyolc tagunkat,
 csak arra nem gondol senki köztünk,
 hogy sokasodni miért nem győztünk,
 hogy egymást emésztve diadallal,
 felhagyunk már a nemzeti dallal,
 és idegen módit öltöttünk fel,
 sajátunkat mi önként dobtuk el,
 mint bélpoklosok a véres rongyot,
 tehernek véltünk minden porontyot,
 s üresen hagyván annyi völgyet,
 hiába féltünk néptelen földet
 az arra rég éhes áradattól,
 míg ódzkodunk néhány csúf adattól,
 mely cáfolhatatlan rávilágít,
 ne csak felülről várjunk csodát itt,
 de tegyünk nap mint nap lendületben,
 maradván hitünkben rendületlen.

2009. október 6.

Árnyaim

Éjfélre jár, s az óra üt,
 köröttem árnyak kelnek,
 nem szólva szólítnak kedvesen,
 s itt tudják, honra lelnek.
 De vajon ők lakják otthonom,
 s nem én vagyok lakójuk?-
 hisz éltem útját ők verék,
 valós és árny alakjuk.
 Folytatásuk így vagyok én,
 büszkén, de szerényen,
 mit ők kezdtek, folytatnom kell,
 bölcs lassan vagy serényen.
 S ha lelkem fájón felsajog,
 okát csak ők értik meg,
 ők ismerik a sok gonoszt,
 s a jót, hogy kik sértik meg.
 Ha tetteimben lankadok,
 erőt csak tőlük várok,
 és ők súgnak meg nagy titkokat,
 kiket magamba zárok.
 Magányos zugban, árvaságban,
 én így keresek vigaszt,

és meglelem közöttük azt,
ki éppen értem virraszt.

2009. október 24.

Oly időt élünk

Oly időt élünk mi, melyben már
a magyart holtak vélik,
neve a szitokszavak közt áll,
ha hallják, számon kérik.

Feltámadásunkra nincs remény,
s ha mégis, – elfelejtik,
az esély erre már oly szerény,
hogy mindenhol elejtik.

Ó, sokszor volt velünk így ez már
máskor is, rég a múltban,
mégis-mégis akadt akkor bár
egy szalmaszál az útban.

És volt erő kapaszkodáshoz,
és mertünk magunk lenni,
nem mértük tetteinket máshoz,
ha mintát akartunk venni.

Nem győzött le a győztes ellen,
a vereség is jobb volt,
erős volt bennünk még a jellem,
szellemünk élt és nem holt.

S jöttek, kik ismertek jobban,
itt élve lestek minket,
figyeltek, néztek jóban, rosszban,
volt, ki új eszmét hintett.

Mi csak csipegettük szorgosan,
e génkezelt rossz tápot,
s míg éltük éltünk rongyosan,
szolgáltuk a világot.

Most azt hisszük, hogy majd jutalmul,
még megszeretnek minket,
s eltörölik mindazt, ami rossz,
hazánkat sújtót,- mindet.

Derék magyar, világ naivja,
felejt már régi rendet,
s rohan segíteni, hogyha hívja,

azt is, ki elfelejtett.

Mi mindent megbocsátunk másnak,
szégyenkezünk, hogy élünk,
azok előtt, kik nekünk sírt ásnak
és folyni látnák vérünk.

2009. október 25.

Elmúlt soraink

Gondolatok november negyedikén

Visszanézek hosszú sorokra,
mi jellemző volt elmúlt korokra,
magyarok vonulnak sorra,
újabb csatába, halotti torba,
az idők végtelen országútján,
hegyen, síkságon s lápok rútján.
S az, ki tagadni szeretné őket,
szelíd apákat, bátor nőket,
köztük gyávát bizony nem találna,
jó szívvel mennek ők a nehéz halálba,
nem esznek, isznak és nem hálnak,
egyre csak mennek, meg nem állnak,
nagy nyugalommal, s biztosan,
saját véruktól piszkosan.
Kik ők, ez ismeretlen ősök,
munkában, harcban ismerősök,
dédszülők, ősapák, nagy öregek,
roppantul vonuló tömegek.
Sokféle ruhájuk, sokféle korból,
de egyformán porzik, egyazon portól,
s újra csak mennek rendületlen,
arcuk kemény és rezdületlen.
Mert célt látnak ők elől nagyot,
nem azt a mát, mely velünk bukott,
hanem tegnap, vagy holnap jövőt,
bátrat biztatót, nagyratörőt.
Más nép e szép had, arcán hord derűt,
nem mérlegel, nem sír- sokall terűt,
csak megy előre a jövő elé,
általa kitűzött szent cél felé.
S csak remélhetem, hogy kemény arcuk
és ezerszer vívott annyi harcuk,
nem ma végződik, itt e posványban,
e lelkünket rontó bús ingoványban,
hanem sokkal messzebbre látnak ők,
ezért szegződnek előre fők,
mert mindent tud Az, ki őket hozta,

nem vettetett még el a kocka.

2009. november 4.

Önsajnálat

Csatakos őszi,
lucskos november,
csatakos őszen
ballag egy ember.
Keze zsebében,
bánat szívében,
agyában ürrel,
átázott szűrrel.
Azt hitte, még van
e földön dolga,
de a sok szép cél
elfogyott sorra.
Elvesztett mindent,
reménye sincsen,
hosszú a múltja,
jövője nincsen.
Mégis megy, mendegél,
előre lassan,
lépte a sötétben,
tétován dobban.
Fényt keres valahol,
ott fenn az égben,
olyat, mit látott,
valaha régen.
Csendesen mormol,
imát az Éghez,
hogyan békén érjen
gyógyító véghez.

2009. november 8

Karácsony vigasza

Karácsonykor mindig arat a magány,
az ember nem képes túlnőni magán,
keres valamit, a múltból jelenben,
szorong emlékekben, mint kép a keretben,
és hósapkás fenyők közt lenne gyermek,
álomként sorjáznak szép régi tervek,
s nem leli helyét korban és térben,
nem érzi meszeknek terhét az érben,
valamit szeretne, valamit óhajt,
maga sem érti a feltörő sóhajt,
pedig a születő reménynek napja,

a kisdéd neve, kit elküldött Atyja,
 elég lehetne örömmek, vigasznak,
 és lenni most is boldognak, igaznak.

2009. december 23.

Nemzetrontók taposnak

Idegen csizmák, kik rajtunk taposnak,
 sorvadunk nemzetből elvakult lakosnak,
 fölöttünk dobbanó szív s lépés, idegen,
 testünkön vonulnak büszkén és szívesen.
 Kik ők ?- csalfa maszkban és e cifra mezben,
 rosszabbak, mint akik egykor jártak fezen,
 mert nem elég nekik hatalom, nyereség,
 céljuk a pusztítás, reánk mért vereség.
 Gazdáik óhaját alázattal lesik,
 a kövér morzsákért mindezt híven teszik,
 és mikor időnként szénájuk rosszul áll,
 előttük soha nincs semmilyen akadály,
 élnek a korszaknak minden játékával,
 visszatérnek elődök hazug fortélyával.
 Menetelnek testünkön, mint ki már rég hulla,
 mint kinek nincs is jövője és esélye nulla.
 Örökösen fortyog titkos vegykonyhájuk,
 gyík mája, bagolyszem s kövér békahájuk,
 de találnak újat is szemfényvesztéshez,
 hogy el ne jussanak hatalomvesztéshez,
 bűvös lapok, kalapok, bajszok, hamis szavak,
 lecsapolhatatlan mocsarak és tavak,
 eltűnni mint bűvópatak, újra színre lépni,
 nemzet maradékát atomokra tépni.
 Túllépvén érthetőn, gonosz logikán túl,
 valami nagy célért érv s józanész borul.
 Mi lehet mögötte? Több mint nyerészkedés?
 Ha kimondod elvesztél, túl merész e kérdés.
 Hallgatsz és túrsz csizmát, léptek dübbenését,
 tested ernyedését, s lelked dermedését.
 Lennie kell bennünk még annyi erőnek,
 hogy ne maradhasson ez álság nyerőnek,
 csak egyszer legyőzni már nem elég őket,
 hazugsággal mérgezték balga emberfőket,
 elvették már tőlük igazság erejét,
 hogy a vereségnek így vegyék elejét.
 E gonoszt legyűrni szépen már nem lehet,
 bár fejére hamut szór, felemel két kezét,
 mégis lesi,– véredet orvul miként ontsa,
 az utolsó magyart is pusztulásba rontsa.
 Ám az idők fordulnak, lészen számonkérés,
 gázságért és hazugságért is fizetségmérés.

Új borhoz új tömlő kell, a szentírás írja,
hamis vincellérnek tömlőc, hogy bűnét ott sírja.

2010. január 3.

Felejthetetlen

50 éves egyetemi találkozásunkra

A Klastrom utcán felfelé,
– csendjét a léptünk felveré,
ifjú csapatunk gyorsan haladt,
az andalító, zöld lomb alatt.

Az emlék átlépve időt, teret,
visszaröpít, s múltba száll veled,
hol annyit jártál ez árnyas úton,
túl vár templomán s egykori kúton.
Mohó agyunk ekkor tudásra várt,
majd megannyi barátság összezárt,
nevelt meg formált, férfivá, nővé,
ha kell, vizekkel dacoló kővé.

A Klastrom utcán felfelé,
– csendjét a léptünk felveré –
tudásunk is gyorsan haladt,
a békésen lengő zöld lomb alatt.

Nem sejtettünk forrást a vár alatt,
hol a léptünk naponta elhaladt,
míg lenn a völgyben, magyar múltjával,
Bolyai, Bernády, Bodor kútjával,
még békében élt a régi város,
kissé még poros, sőt olykor sáros,
de tartást adott a tudás trónja,
falat vont köré, mint egykor Trója.

A Klastrom utcán felfelé,
– csendjét a léptünk felveré –
a zorduló idő gyorsan haladt,
a mit sem sejtő zöld lomb alatt.

Hirdették, hogy e kor jövőt adó,
nem hittük lehetünk mi is faló,
támadhat ránk épp közülünk a gaz,
lerombolva mindazt, mi volt igaz.
Mert kelet tengere dagadva nőtt,
és durva hulláma alatt ledőlt
a múlt, a szép, s az öröknek hitt,
mely megszült, nevelt, s jó sírba vitt.

A Klastrom utcán felfelé,
 – csendjét a léptük felveré –
 más ritmusra lépő új láb szaladt,
 a mindent elfedő zöld lomb alatt.

És volt köztünk, aki nem volt bátor,
 vagy azt hitte, ő a béketábor,
 mert fiatal volt, nem vette észre,
 mint ver bilincset e kor az észre.
 A piszkos kor, mely bár őt emelte,
 de cserébe lelkét átnevelte.
 Most emlék szűrője átbocsátja,
 tettét megértve s megbocsátva.

A Klastrom utcán felfelé,
 – csendjét tán örökre felveré –
 gátlástalan hódítók új hada,
 idegen hangok, idegen szava.

S gyorslábú, fürge évek alatt,
 gyűlt a keserv s a tapasztalat,
 már megértünk sok dőfést s agyart,
 mi vadkanként gyilkolt ott sok magyart,
 gyilkolt új eszközzel, sokfélével,
 üldözés megannyi módszerével,
 és elűzött innen annyi szívet,
 többet, mint ki jegyzett sanda ívet.

A Klastrom utcán felfelé,
 – csendjét egy új kor már elvevé –
 borongva fogyott a régi szép szó,
 s egyre több szív lett ott szorongó.

És jöttek új évek és dolgosak,
 sikerek, s döntések is fontosak,
 kudarc szomorít és jó sors vezet,
 de minden rossz s nagy bajok felett
 megmaradt az elmúlt ifjú korból,
 amint a sok bölcs tanárunk korhol,
 s ahogy tőlük tanultuk még rég,
 a fáklyánk lángja másoknak ég.

A vén utca ezt nem feledi,
 – léptünk zaját emlékezi –
 mert obsitos hadunk ma itt halad,
 a felejthetetlen zöld lomb alatt.

Mégis remény

Most bújik vermébe a sárkánykígyó,
 undor farka lám még itt tekerg, hullámzik,
 fejét felütni képes lesz-e még?
 Vagy fészke a temető is hol elhanyaglik?
 Szent György-i tett vagy ideje kitelt,
 s a türelemnek rózsái hajtának
 hangtalan harsány hajtásokat?
 Vagy csak eljött a hajthatatlanok ideje?
 Remény sorakozik ezernyi sorba,
 készül ünnepre, víg halotti torra,
 de korai még a nagy vigasság,
 csapdákat állított elénk a gonoszság,
 és járunk kényszerű, bizarr tojástáncot,
 arcunkról nem vethetjük ma még le a ráncot,
 szemünk lesütve, s mégis távot kémlel,
 agyunk aggódva új terveket érlel,
 sziklát keresünk most az alapokhoz,
 kódexekhez nyúlunk, ósdi vén lapokhoz,
 dolgozni így csonkán, de mégis remélve,
 bős szándékot cáfolva, – megmaradni élve.

Abbázia 2010. április 13.

Fiumei képeslap

Egy lomha hajó úszik,
 a város felé kúszik,
 azt hinnéd, oda sem ér,
 honnan jön?- talán visszatér?
 Vagy folyton járogat,
 kikötőt, mólót látogat,
 s ahogy eredben kering a vér,
 innen, mindig odaér.
 Lassan, de biztosan halad,
 egyhelyben soha nem marad,
 mint ki munkájával nem végzett,
 jön-megy, akár a végzet.

Abbázia, 2010. április 14.

Minden vagy semmi

Vagyok minden
 és vagyok semmi,
 lehet, nem vagyok,
 csak akarok lenni?
 Voltam múlt,
 vagyok jelen,

túl annyi évszakon,
nyáron, telen,
s marad nyomom
vagy eltűnik,
ami volt,
minden megszűnik?
Vagyok alkotó,
vagyok hanyag,
mi lehetek,
lélek?
anyag?
Mit furcsa vegykonyha
koholt,
s az Isten szellemmel
beolt!

Abbázia, 2010. április 14.

Síró kereszt

Két ország közt állok
útszéli kereszt,
elhullott rólam
bádogeresz,
lecsorog arcomon
esőcsepp könny,
nincsen gyolcslepedő
a köldökömön.
Vackorfák állottak
valaha itt,
vándor térdepelt,
ha útja erre vitt,
kalapja levéve,
az ócska avítt,
lelkében élő volt
még az a hit,
mely összefogta
a hét határt,
megállított itt
gyalogost, batárt.
Aztán elfogyott
mint kulacsból bor,
már nem állott meg itt
senki kóbor,
s húztak a fák közé
szögesdrót határt,
tilalomfa várt itt
gyalogost s batárt.

Abbázia, 2010. április 14.

A Hitelesekhez

Mint Házsongárdok hantjai alól látnok vakondok, képkerekek szorításából halovány arcok, betűkből és sorok közül, puha kezek által keményre kötve, örökké küzdve, soha meg nem törve, polcaink és emlékeink lakói, Ti – gyűljetek e fekete asztal köré, s könyörögjete velünk, hogy totemmadarunk messzire vigye ama kígyót, kivel öröktől fogva küzdünk élve és halva, megszületve s még meg sem foganva. Vonjatok felénk erős pajzsot bölcs gondolatok acél pikkelyeiből, segítve az örök harcot, s adjátok nekünk példáját szívós bátorságtoknak, hogy a nagyobb s kisebb hazáknak fogyó, csont soványra szikkasztott népe tanuljon megmenekülést hozó himnuszt küldeni egekbe, az Örökkévalóhoz.

Rendhagyó köszöntő

idősebb Tolvaly Ferenc 81. születésnapjára.

Elrepült újra egy évünk
a félretettből vagy megírtból,
s ki tudja, miben különbözött,
a többi eddig már kibírttól.
Tettük a dolgunk, jöttünk, mentünk,
mint hangyák a maguk rendjét tartva,
mindig a jobbat keresgélve,
a rosszat sohasem akarva.
De körülvelt változó vad világ,
s a rendből rendre csak kiválók,
és jövőt féltve szenvedtük múltunk,
szolgálva nyomot hagyni kívánók.
Hullámzó reményünk kétely ringatta,
beteges, szorongó rémes álmok,
s borzadva néztük miként pusztít,
a gátlástalan és az álnok.
Egy maradt csak, mi erőt adott,
a múltnak biztos s megmászott fája,
rajta barátság s család gyümölcse,
alatta szeretet biztos árnya.
Nem meddő forma erős óhajunk,
egymást szeretve ünnepelni,
hanem a legszebb lelki igény,
újabb harcokra felkészülni.
Ezt senki nálunk nem tudja jobban,
mint kik nyolcvanegyét ünneplünk,
miközben arra vagyunk büszkék,
hogy kilencvenet már átszenvedtünk.
S a nyolcvanegy a kilencvenben,
erről szól most az ünnep hangja,
ilyen időkben megharcolni,
ez ünnepeztünk igazi rangja.
Drága rokon, s te drága barát,
adjon az Úr néked sok erőt,

hogy végre abból is kapj jussot,
 mit elvettek a minket verők.
 Az a három T*, amit ismerünk,
 váljon most történelemmé,
 új korba lépjünk és reményünk,
 szülessen meg, s legyen jelenné.

2010. május 16.

*Trianon traumatizált társadalom

Medárd dögönyöz

Medárd dögönyöz, löszfalat omlaszt,
 koppan a jég fenn az esővetőn,
 vetés elfekszik, a gyümölcs lehull,
 végtelen rónán s a dombtetőn.
 Ki látott hasonlót honi tájon,
 emlékezik rája tán valaki?
 Nyárelő idején benn didergünk,
 s vizekben gázolnak odaki'.
 Mintha a természet lázadozna,
 elege lenne abból, ami volt,
 mintha büntetne úrhatnám embert,
 tudtára adná, hogy rajta csak folt.
 Mégis a remény most ébred újra,
 s fejet emel csüggeteg magyar,
 megveti lábát az omló löszön,
 homloka ránca új tervet takar.
 Romok közt lépve új hazát remél,
 tisztára szűrnie sok sáros vizet,
 bár tudja ennek van felelőse,
 sejti, hogy mindenért maga fizet.

2010. május 27.

Egy csodálkozó mosolyra

Beszélgetek s csak nézek rája,
 mitől húzódik mosolyra szája,
 midőn azt hallja: ama, imígyen,
 honnan jöhöttem, mit is higgyen?

A Farkas utca volt iskolája,
 ezért barokkos nyelvünknek bája,
 s az is otthonunk, hová vezet,
 a szép ódon magyar nyelvezet.

Ne csodálkozz hát rám, ha hallod,
 ha magadat még magyarnak vallod,

ne játsszon gúnyban mosolyod,
hisz velünk közös az otthonod.

Mindegy, hogy itt élsz vagy fogyó végen,
a határt nem most húzták, de régen,
mikor Isten terelt erre, még akkor,
s nem ért el minket nemzeti aggkor.

De a nyelv a mész alatt is él,
hős múlttól, jövőről regél,
csak építs, erősíts iskolát,
s templomban hallgassad szavát.

2010. június 6.

Sötét sorok

Könyvet olvasok, sötét sorokat,
dörren az ég is a hegyek felett,
ég alja lobban, zord felhő robban,
lélek a szövegbe beleroppan,
olvasván arról, mi szelet vetett.
Trianon átka, e szörnyű csapda,
országot szaggató gyilkos akna,
hihetetlen szörny, testünket tépő,
minden bajunknak forrása, élő,
még ma is valóság, vérző sebünk,
naponta mardosó veszett ebünk.
Velünk van nappal, velünk van éjjel,
bensőkben örökös helyet bérel,
hatva hat titkon rombolva, ártva,
mint gyilkos vírus testünkbe zárva,
viharzik bennünk, vihar felettünk,
e vetést aratja minden tettünk,
s oly sok szem les ránk arra várva,
legyünk már semmivé valahára.

2010. június 13.

Kikacagva

Nézek egy képet, s először jut eszembe az idő,
a legyőzhetetlen, a mindenkin kacagni képes.
Azt hittem, nem tud kinevetni, mert kikerülhetem,
s aztán egyszerre minden megváltozott.
Megjelent gondolatomban az a rettentő HA.
Ha visszaforgathatnám, ha másként, ha máskor kezdhethném.

Mert míg el nem múlunk, vannak találkozások.

Leányfalu, 2010. június 21.

Az idő ura

Gyarapodásnak indultam,
egyre több mögöttem a múlt,
s észrevettem,
hogy nem jó előre pillantani
a fogyó jövőbe.
Pedig valójában az is képes,
sőt készül gyarapodni.
Az idő kereke végtelen kör,
s olyan mindegy,
hogy mely pontján szorongsz,
előre-hátra nézegetve.
Figyelj középre!
Az változatlan
és kimozdíthatatlan.
És jól ismered!

2010. június 26.

Trianon átka

Trianon átka, szörnyű kereszt,
lelket mérgezve sosem ereszt,
kísér nappal, kísérti éjem,
nem engedi, hogy éltem éljem.
Ha lelkem ezredszer útra kél,
időben bolyong, teret remél,
fordítva, - térben, ha odajut,
a gúnyos idő mutat kaput.
Keresem múltam s gyökerem,
tűz éget, lüktet ütőerem,
gyermeknek mondom, könyvből mesél,
ha kísért, alvásra nincs esély.
És jönnek képek, jönnek hangok,
madár dalol, dörögnek tankok,
elmémben gördül történelem,
a kevés öröm, sok sérelem.
Hívogatna a szülőváros,
a kincses, az a kilenc záros,
hol éjjel a múlt csendben kísért,
nappal új templom zeng új misét.
Utcát járva sebeit látom,
rájövök: éjféltre kell várnom,
hogy csendesen bús méltósággal,
találkozzak én sok nagysággal,
kik vén órák rozsdás hangjára,
jönnek fordított Golgotára.

Jön, csak jön lefelé bús menet,
kit Házsongárd dombja nem temet.
Álmos utcák ódon csendjében,
új gazdák idegen rendjében,
most övék a tér és az idő,
most mindent lehet, nincs kétkedő.
Farkas utca kövén suhanva,
képzeletem fájón uralva,
keverednek személyek, korok,
kit nem vártam, s kit akarok.
Hangtalanul a zene is szól,
az öreg orgona duruzsol,
felváltva zsoltároz sok torok,
s egymást váltják a kántorok.
Első kőszínház környéke zsong,
díva ágál, vén ripacs jajong,
rádupláz némán az új terem,
nagygyűlést visszhangzó verem.
Amott az egyetem élve él,
Érkezik, kit rég nem is remél,
lépcsőjén három árny kezet ráz,
a három öngyilkos paroláz.
De nézd, nyugatról mily nagy csoport,
sok ifjú lány hint elé csokort,
Báthori a király érkezik,
vitézit vert vasak vértézik,
sok ősz tudós is véle vonul,
tudást szórnak szét ők konokul,
s hogy a kép bizarr is legyen,
kis kordéján Kós szembe megyen.
Csak mennek, s észre sem veszik,
hogy korok egymást keresztezik,
mint szelek kavarta ősz avar,
itt senki és senkit sem zavar.
És a templomból jó sok címeres,
bőkezű adományt osztó nemes,
egy vén ház előtt áll több szekér,
nagyapám áldoz a vénekér,
mindent, mi csak kell az egyháznak,
legyen étek, meleg, ha fáznak.
S már vonul is két gyászmenet,
köztük nem látszik négy évtized,
két főgondnok indul a hegyre,
ő és fia egy kegyelembe.
A kollégium is éledez,
kit annyi nagysága fémjelez,
együtt ballag ott megannyi kor,
a történelem összekotor
évtizedeket s századot,
a múlt itt most összerázott.

Egyről beszélnek, mind ki jő,
 kiket nem választ el már idő,
 Szabó Dezső és Apáczai,
 Aletta fájó mély ráncai
 sem látszanak, mert már kortalan,
 itthon van ő itt, nem hontalan.
 Tótfalusi kezüket rázza,
 s betér egy földszintes házba,
 hol csodás nyomdája zakatol,
 tudást és hitet ő itt kohol,
 a hazatért betű kirurgus,
 kincsekért sem lett ő hollandus.
 S a két kollégium között,
 - az orrgazda most kiköltözött -
 az udvaron ismét labda száll,
 rugdossa diák és vén tanár.
 Most aszfalt alól kél kövezet,
 utunk csonka toronyhoz vezet,
 hol Markos könyvtáros kiállva,
 karját most is védőn kitárja.
 Csak kavarog e ködlő tömeg,
 emelkedik kéz és leng főveg,
 s mind ugyanarról beszélnek,
 pedig rég meghaltak, nem élnek.
 Mind csak búsan csóválja fejét,
 nem vehette ennek elejét,
 azt sem hallod, mint zümmögne légy
 egyre csak azt, hogy: június négy.
 Hallatszík halkán, s mégis fennen,
 átlengve úton, át a kerten,
 s betölti a Házsongárdot,
 áldozat fülét, azét, ki ártott.
 Aztán az ég alja meghasad,
 kakas szól, s minden megszakad,
 a kakas, mit hallunk sem magyar,
 nyugat szemetén ágál a gall.
 A bús árnyhad máris eltűnik,
 keletről a nap is feltűnik,
 bástyafal felett jó fényes ív,
 míg György a gonosszal egyre vív.

2010. július 5.

Csalódás

Együtt aszalódik bennem
 a gond s a gondolat,
 rücskös lesz, ráncos,
 hamva már nincs,
 csak mintha füstös lenne,

mintha kihunyt napsugarak,
tűzhelyek elszállt melege
látszana felületén.
Egyformára zsugorodnak,
különbség nem is látható,
mintha minden gondolatod
a gondról szólt volna,
s mintha minden gondod
gondolat szülője,
de
valahol benn,
emlékek, tapasztalatok
ízei, illatai,
aszús aromái
és
mégis,
ha beleharapnál,
csalódások utóíze,
salétroma, penésze
sejlene fel ínyeden.
Vajon miért mindig
azok
hozzák az utóízeket,
akikért
önként s nagy igyekezettel
ráncosra aszalódtál?

2010. július 8.

Angyali jelentés

Egy angyaltól búcsúzáván

Jártam lenn a Földön,
én Uram, jelentem!
Sokat láttam ott én,
bár nagyon siettem,
mert parancsod szerint,
igyekeztem hozzád,
ide ahol lábaidhoz
világ gondját hozzák.
Ahol nincs borzalom,
nem ismert rettenet,
ahol nem vitatják,
teremtő tetedet.
Ahol minden igaz,
semmi sem sátáni,
ahol minden előre megy,
és nem kell hátrálni.

Amit láttam, elég volt,
 jelentésem itt van
 arról, ahol már nincs,
 és ahol még hit van.
 Megpróbáltam velük élni,
 úgy, ahogy ők teszik,
 amint a keresztyük,
 leteszik, felveszik.
 Emberként, én velük
 gyakorta vétettem,
 s ez segített ahhoz,
 amit megértettem.
 Nem könnyű odalenn,
 erős még a Sátán,
 s ennek súlyát érzik
 üdvösségre várván.
 De tudom, eztán is
 Tied az ítélet,
 amíg csak odalenn,
 ember van és élet.

2010. augusztus 1.

Mit higgyek?

Mit higgyek én arról, mit megéltem,
 mit higgyek én arról, mit élek,
 mit higgyek én arról, mit félek,
 a jövőről, amennyit élek?
 A múltra gondolás csak ének,
 mit most megélek, véle élek,
 s ami jön, ha még beleférek,
 addig tart, míg elszáll a lélek.
 A múlt dala az ifjúságról,
 a ma a még kapaszkodásról,
 eljövendők szorongásáról,
 mind csak a lélek válságáról.
 Mit higgyek, miről szól,
 múlt jelen kitudjajövendő?
 Akadt-e bár csak az egyikben is,
 ami biztosan követhetendő?

2010. augusztus 23.

Hályog az üvegszemen

Már megszoktuk a félhomályt,
 a vaksötét sem idegen,
 szemünk nem velünk született,
 átnézünk hideg üvegen.

Észrevétlen lettünk vakok,
dörzsöljük ámuló szemünk,
helyén hideg öntvény mellől,
emlék-siratva könnyezünk.

Mienk táskája, pillája,
de hiába ömlik a könny,
miénk ránca, mi környezi,
a kvarc-kemény közöny.

Most üvegszemünkre törnek,
sokallják tőlünk ez érzést,
emléküreg takarását,
makacs emléknyi vérzést.

És hogy e látszat üvegen,
mi lélekkel se lássunk át,
láthatatlan gonosz erő,
arra is hályogot bocsát.

2010. szeptember 28.

Majd?

Rekviemes hangulatban, versek ritmusát mímelve,
ropogó ízület zengő hárfák hangját együtt figyelve,
irhámát menteném a jövő számára.

Mert halni kell, menni kell, a remény hamis,
mindennel, mit felhalmoztál,- kevés is, sok is.

Ha mindenmindegy jakabolsz, hiába éltél,
vagy mentenéd, mi összegyűlt
pusztulásától félnél,

egyaránt hiábavalónak látod,
eldobhatod, mint rossz kabátod,
kivel együtt töltöttél sok telet,
minden évedből egy felet.

Az élet tékozló herdálása későre érik tapasztalattá,
s még jó, ha marad idő valamit menteni,
gyarló próbálkozással, nagy titkot fejteni.

Nyom, nyomozás, nyomat, nyomaték, nyomor,
összefüggenek, mint nyelőcső s gyomor.

Nyomod nyomozzák-e utódaid?

Nyomatodnak marad nyomatéka?

Vagy mindent eltakar a napi küzdelem, s nyomor?

Eltakar, elkapar, csak ott áll mint feladat.

Zavar!

Kis és nagy példaképek?

Először szépek,

aztán lassan... rájuk száll a vétek,

s nem maradnak épek.
 Legendájától fosztva semmis az érték,
 s az új mérték szemétre vet,
 új kor ezen nevet, s épít új nevet.
 Marad a remény, hogy mégis véletlenül
 valami...fennmarad...
 Késő generációk rakosgatják majd össze a mozaikot,
 hieroglifává sorvadtt világos szavad.
 Tapasztalat, szépség, reménység,
 értük hordozott felelősség,
 mind-mind múzeumba tér,
 tárlók üvegkoporsójába,
 levéltár csendjébe,
 véletlen könyvmolyok
 kényére-kedvére.
 Jövőnek nem lesz himnusza.

Hát ennyi.

Vagy lesz... szeméttelpek
 majdani ...termékeny humusza.

2010. november 1.

Kolozsvári emlékeink

Emlékeztek még a harangszóra,
 mit Szent Mihály küldött, mint langy szelet,
 és emlékeztek orgonahangra
 a Farkas utcai hársfák felett?
 És emlékeztek-e csizmás táncra,
 meg szoknyákra, s ezernyi ráncra
 a széki ruhán, vagy egy vén arcon,
 ki akkor már túl volt annyi harcon,
 és kiáltó szó súlyával vállán,
 havasra nézett, akkor még Sztánán.
 Kanyargó Szamosra, szőke vízre,
 Rókagombára, ezernyi ízre,
 és a szavakra, az édes szóra,
 amikor leszállt a kisdéd tóra,
 ha ott sétáltak magyar diákok,
 kiket még nem sújtott komor átok.
 Őszi esőben főtér sarokra,
 kendős anyóka döblecét hozta,
 sült gesztenyére, mely melegen várt,
 a sok ajtóra, mi nem ismert zárt.
 Kopogtatásokra, halk szavakra,
 Gyalu felől jövő havakra,
 vonat hangjára, ha hallat füttyöt,
 s Irisz telepre küld kék füstöt.

Estékre a megmaradt színházban,
magyar orvosokra a kórházban,
saját nyelveden szóló boltosra,
és a magyarul kérő koldusra.
A Házsongárdra öreg kövekkel,
szerelmesekkel mint követekkel,
akik az alatt pihenő ősnek
folytatást ígértek ismerősnek.
A zajos korzó hangulatára,
török kávéknak olcsó árára,
magyar szóra jött magyar válaszra,
egymásba vetett hitet árasztva.
Emlékeztek-e a Donát útra,
vagy a Bükkre, s a Majláth kútra,
mikor nem gyász hely volt a Kányafő,
és naivul hittük, nincs oly erő,
mely múltat megtörve elvesz jövőt,
s áradatként hoz jövő-menőt.
Nem hittük még, hogy van köztünk balga,
aki bízva néz arra a balra,
amely rég feledte azt, hogy nemzet,
mint akit tán nem is magyar nemzett.
Szép évszakjai az ifjúságnak,
levelét hullató aranyágnak,
évek, melyeket szélnek eresztett,
így lettünk mi is reményünk vesztett.
De a küzdelmes élten végig,
pokolra szállva felnézve égig,
szülővárosunk emlékét vittük,
mit akkor tanultunk, végig hittük.
Most visszatérve már nem találjuk,
kulccsal kapuit hiába tárjuk,
ott benn a régi köveken járva,
számunkra már minden be van zárva.

Régmúlt szavára hiába várva,
bolyong az emlék, akár egy árva.

2010. december 19.

Ébredés

Még alig pirkad, nem ébredek,
fél álomban, s már réveteg,
vár rám az új nap új hírekkel,
mint szörnyek kórusa énekel,
szól benne vész, és hallgat remény,
gyanús langymeleg, durva kemény.
Mert létezhettek még egy araszt,
s megérve újra egy tavaszt,

majd figyelhetem az új vetést,
 mit nekünk szánnak a törvetést,
 hogy pusztuljon erény s remény,
 de nőjön sárkányfog-vetemény.
 És szemem dörzsölve felkelek,
 mint iskolakerülő gyerek,
 a híreket, azt kerülném én,
 de gépezet működik serény,
 és hordja mindazt, mi hordalék,
 miben csak hazugság minden ék,
 áramlik éteren s tetőn,
 papírra vetve és mérhetőn,
 képek, hang, sorok és vélemény,
 dal, próza, sok hamis költemény.
 Mind egyet mond, azt hogy tévedek,
 hogy tovább már így nem élhetek,
 hogy felejtsem el azt, ami volt,
 tűnjön el, mint szennyből a folt,
 mit ruhából hirdetett kegyeser
 mos, csak mos a nekünk szánt vegyszer.
 És legyen, mint várják, korszerű,
 múltunk értéke fölös terű,
 az csak ősi kivetett adó:
 Jó reggelt! Szól már a Híradó.
 Új világunknak új veleje,
 hazugságszavaknak ereje.

2011. január 24.

Házsongárdi látomás

A hegyoldalban szorongva lesve,
 a túlélést holtan keresve,
 hevernek ők, az élő csontok,
 mint különös őriző vakondok,
 kik tovább élve áldott éltet,
 őrzik a jelent, a most is féltet,
 halmokat túrva a szikes lelken,
 a gáztól felvert ősi telken,
 hogy az, ki élve sorvad még észlelje,
 úgy nézzen rá, mint egy vészjelre,
 s e világban, mely közönyre nevel,
 gondoljon arra, ki alant hever,
 ki érte lóra ült, kardot öltött,
 nem hitelből élt, nem is költött
 feleslegesre, talmi rosszra,
 de vállalt küzdelmet élethosszra,
 hogy az, ki ma közönnyel tapossa,
 ki felelőtlen, s kezeit mossa,
 élje életét, mint ő is élte,

jövőt szolgáljon egész léte.

2011. április 12.

Szemem az égen

Szemem az égen, szemem a földön,
 a reménységen, a meggyötörtön,
 a fogyhatatlanul mégis fogyón,
 sároson, szikesen és megfagyón,
 mely öröktől fogva még ugyanaz,
 határtalan öröm és sok panasz.
 Alant bűnre bűn, s új örület,
 ott fenn a béke és könnyörület,
 nekünk e földön s alatta is,
 de mindig volt tagadni kész hamis,
 rémült szívekből reményt kitörlő,
 makacsul ádáz, ostobán önző,
 aki nem akarta Őt tisztelni,
 a megváltás kegyelmét ismerni,
 nem hitte, bár érezte s látta,
 hisz egész léte szemébe vágta,
 hogy a planétánk nem véletlen zöld,
 fenn Isten vigyáz, s miénk e föld.

2011. május 24.

Bús kincses nóta

Évfordulón magamban ülve,
 mint annyiszor csodára várok,
 saját hazában tán csak túrve,
 forognak bennem kilenc zárok.
 Az a kapu s a kilenc zár,
 benn okkal s mészárosokkal,
 hogyha csikordul, nem reám vár,
 már rég lebontott várfokokkal.
 Kítaszítottam én belőle,
 s nyelvem kapuőr nem érti,
 kiszámították jól előre,
 statisztikáját, mi felméri:
 jogom-e tudni, mi is volt itt,
 emlékeimet, aki látja,
 azt, mit elhitt, azt is, mit nem hitt,
 hazug táblákon megtalálja.
 Tört köveinket elorozták,
 körülvesz vasbeton kohója,
 fogynak azok, kik létrehozták,
 ágál máshonnan jött lakója.
 Ólmos álomra huny magyarja,

sorra pihen el, bár nem álmos,
nem ezt akartuk, más akarta,
merre lehetsz, te Virág János?

2011. június 4.

Szamosparti változatok

Kolozsváros olyan város (Az eredeti dal)

Kolozsváros olyan város,
a kapuja kilenc záros.
Abban lakik egy mészáros,
kinek neve Virág János.

Kordován csizma lábára,
sárga sarkantyú van rajta,
összeveri legény módra,
hull a csukros szegfű róla.

Kapum előtt összeveri,
víg szívemet keseríti,
kapum előtt ne veregesd,
víg szívemet ne kesergesd.

Meghót Jánosnak az apja,
rámaradt a gazdagsága:
hat ökörnek a kötele,
három vasvillának nyele.

Kolozsváros már más város

Kolozsváros már más város,
beton járdája is sáros,
benne nincsen már mészáros,
nincsen olyan név, hogy János.

Kordován csizmája másé,
sarkantyúja a rozsdáé,
nem veri már össze aztat,
nincsen már szegfűből asztag.

Kapum előtt más kopogtat,
bánatos szívemben kutat,
kapum előtt ne kopogtass,
bánatomban ne kutatgass.

Apja után ment János is,
tán még az onokája is,

villanyél sem maradt mára,
csak egy ökör kötélzára.

2011. június 13.

Június 19

Elmentek, de maradt a
nyomott levegőjű pállott világ,
pállott eszméket hordó idők,
meg ők,
a hordószónokok
és a hordalék emberek,
kiknek
szava, szíve, szelleme
telepszik reánk.
Kakas szól, kabóca perceg,
telnek napjaink,
akár a percek,
s mivégre?
Süket füleknek,
üres szíveknek,
szürkére silányított agyagnak
szól a szó.
Kakasból, kabócából többet ért.
S az a szó mégis értük aggódó,
értük síró,
értük, kik tán még – már
sírni sem tudnak,
mindenre ráuntak,
és ami után kapva kapkodnak,
a talmi,
már rég felejtettek
adni,
köröttük sok zárt tabu kapu,
mi utánuk marad
nem is por, csak hamu.

2011. június 18.

Magányos magvető

Megvetett magvetők
maradéka,
múltak memóriája,
menedéke,
mesék mondandóját
megfejtő,
magyarnak magyarul
magyarázó,

magyart magyarral
 megbékítő,
 magyart magyarral
 megosztó,
 mást mentő,
 magyarságot
 megmenteni még
 merész,
 megint magadra
 maradsz,
 magadra méred megmondók
 mocskait,
 megcsalva makacs
 magányban?

2011. június 19.

Mérlegen

Nagy veszteségeknél is nagyobb
 hordoz a korszellem számunkra,
 elfeledtünk önmagunk lenni,
 de nem jegyezzük honlapunkra.
 Kacatnyi hírek, cifra pletyka
 celebbé tesz ma bárkit erre,
 de küzdeni utódainkért
 nem tudjuk, hogy miért és merre.
 Szibaritából talpra állva,
 megpróbáltunk mi megmaradni,
 most bambán állunk és silányan,
 gyengén a fegyvert megragadni.
 Háború, aszály vagy szegénység,
 nem tört meg értünk éhezőket,
 de megtörte jólét szivárvány
 a rideg mába érkezőket.
 Halál és szörnyű embersorsok,
 mit túrtek eleink miértünk,
 egy éltünk van, szól az új dal,
 mi már csak önzésre születünk.
 Így tanít iskolánk és példánk,
 reklámoknak hazug példája,
 így lettünk önként menetelve,
 ígért világnak rabszolgája.
 Ez a nemzet most mérlegen áll,
 minden tetteivel sorsát írja,
 s ha könnyűnek találhatik,
 Isten sem lesz, ki visszasírja.

2011. augusztus 2.

Az idő rabja

Órahang kong és figyelmeztet,
 időd egyre gyorsabban pereg,
 és annyi minden vár megoldást,
 terv, feladat, nyugös gondsereg.
 Már elütötte az éji délt,
 s miről költő már rég regélt,
 sehol az, amit a szív remél,
 köröttem még a tűnt kéj se kél.

Csak az az el nem tűnő kín,
 a maró keserű kinin,
 mit sorsom rendre adagol,
 és rémkirályként lovagol,
 hogy időből elragadjon,
 reményed csöpp se maradjon.
 Ó időt rabló rémkirály,
 ki vágatsz, repülsz, mint sirály,
 vad vizekre rá sem nézve,
 pusztulással kéz a kézbe,
 ki elveszed legfőbb kincsem,
 minél drágább nekem nincsen,
 időmet, tettehez oly parányt,
 a célhoz nem illő arányt.
 Mert sok még, amit tennem kell,
 de Kronos néma, nem felel,
 telnek percek, tűnnek órák,
 kongnak, gongnak toronyórák.

2011. szeptember 19

Egyszer élünk

Színpompás, szép októberben,
 levélhulló néma csendben,
 vénülve, vén Duna partján,
 itt sétálok, gondolkodván
 az áldozatos erőről,
 utódokért halni készről!

E múltból jövőről, s a jövőről,
 melyet bátran bölcs derűvel,
 mindenkor időszerűvel,
 nekünk adott,
 későn jövőknek,
 csendesesen áldozván
 a következőknek.

És kérdeznék is sokszor és sokat,
ártókat s áldozatokat.
Hogy mit tudnak erről?
Gondoltak-e erre?
Vajon nélküle
hol lennének és merre?

Mert így teltek ezredek s századok,
de örökké akadt arra ok,
hogy áldozni kelljen, s nem hiába,
kapaszkodván hősöknek,
ősöknek szavába,
s főleg a tettébe,
nagy csudálkozással
hasonlítani őket
magukkal, egymással.
Mert oly sokan voltak,
és mind egyre néztek,
szemébe a minket
megtámadó vésznek.

És most? Mi ez?
Ki szülte, tette?
Új ezred és század?
De honnan is vette?
Egy új ember támad:
az a büszkén önző,
mindent és mindenkit
örökké előző.
Aki, amint a máglyáknak
gyorsan omló üszke,
egyedül halálos
önzésére büszke.
Ki magának ezzel
csak biztos gödröt ás,
útja is egy lehet,
a végső pusztulás,
minket is sodorva,
önmagával rántva,
egész nemzetének
egyaránt csak ártva.
A testekből, így majd
másoknak lesz humusz,
lelkeknek kárhozat,
szellemi abortusz.

Sok megtartó áldozat majd
ott marad hiába,
elfeledett életekről,

elfeledett példa.

Előttünk ismét keresztút áll
keresztjeinkkel tovább menni,
vagy éppen, mert csak egyszer élünk,
jövőt megmentő tettet tenni.

2011. október 6.

Jó déli harangszó

Jó déli harangszó, hordozzad a széllel,
erősítsed hangod zengő erejével,
hírünket vidd messze, nagy gonosz világba,
mint porát a bogár, virágról, virágra.
Meséljed el nekik, amit elfeledtek,
juttassad eszükbe, amit elkövettek,
nagy keserves kínját az sok jó magyarnak,
okát és mértékét agyakban zavarnak,
amely mindenkor csak rovásunkra döntött,
keserű pohárba új s új cseppet öntött.
Zengve zúgd fülükbe minden hősi tettünk,
azt is, mikor értük elégtételt vettünk,
és amikor érdekből gazul megvádoltak,
hazug szóval élve másokat pártoltak,
és, hogy velünk tettek csupa hihetlent,
súlyt is raktak reánk, már-már vihetlent,
most is szívják vérünk, s közben ostoroznak,
élhető évekből annyit eloroznak.
És ha mégis szólunk, s elégtételt kérünk,
vadul sarkantyúznak, és ez minden bérünk.

2011. november 12.

Epitáfium 2

Voltam, mit tettem,
mit el nem vettem,
és megmaradtam
annak, mit adtam.

2011. november 18.

Félőlény

Itt együtt ülünk földi barátok,
földiek amúgy többen: földiek.
Kapaszkodnánk a legfőbb csodába,
amit mennyből kaptak e földiek.

Éltünk, mint éltek sokan előttünk,
és tettük azt, ami tőlünk tellett,
adtunk és vettünk és válaszoltunk,
arra épp, amit balsorsunk felvet.
Jöttünk a múltból, időben s térben,
elmúltból az újba, mi egyre forr,
melynek gázai létünk mérgezik,
a lelkünk szenved és nem az orr.
Mondják fejlődünk, előre léptünk,
sok gazdagabb ország példaképünk,
kik meggazdagodtak, - épp belőlünk,
s nem tudnak semmit sem felőlünk.
Közben életünk egyre silányabb,
csak pénzzel mérik az értékeit,
igényünk hamis mintára épül,
s mások szabják meg mértékeit.
Szabadulásra vár bambán a nép,
de nem lát semerre szabadítót,
a szabadságát is pénzben méri,
már rég elfeledte a Szabadítót.
Hamisan épülő testben kószál,
hamis értéken tengődő lélek,
s pillanatnak öröme múltán,
csak annyit hallhatsz, hogy: félek... félek!

2011. december 11-12.

Agyrém

Szaggatott szirénahang lélegzetünk
Rikító csáb szirénhang vezette cél
Élesszem utánczó üvegtest hályoga
Mikrocsipogás beszéd s gondolat
Éjcsendes sötét a lelkekben
Néma huhogás hangtalan sikoly
Csodaváró tétlen akaratgubanc
Gordiuszi kardokat váró csomó
Alexander rég tájm bandáit megéneklő
Alexandriai tűzoltókat reklamáló
Teszetosz Tájgetosz szökevény
Könyvmolyok gyávasága
Harcra képtelenek kúrjeit figyelni
Ej uh nyem, áj em ef gályáztató
A leminősítő intézkedő
Jön
S mint dupla Rittberger leszúr
A tőzsdén máris
Négyet pörög a haszon Flip
A mű élet mű kor-sója
Pünkösdi próféta koporsója

Egy pillanatra megáll
 S már hanyatlik is alá
 Az úri zsúri zsúrján pedig „kürtölik”
 Fönícia örök dicsőségét.
 Zene szól.

Szünet.

A jégkorszakot felújítják.

2011. december 19.

Szakadék

Didergünk
 Abszolút mínuszban
 Jöttünk priuszból
 Vagyunk priuszban
 Régen egyenként
 Ma már egy nemzet
 S már mindenki
 Jogot szerzett
 Arra hogy minket
 Taposson öljön
 Hogy maga szebben
 Tündököljön
 Világraszóló
 Nagy kapzsi sötétben
 Velünk zuhanó
 Rettegésben.

2011. december 19.

Áram

Gyertya ég most is, szagtalan,
 táplálja drága áram,
 de e várt jövőt kizárnám én,
 ajtómon kattanna záram.
 A várt jövő, mely most jelen,
 remény volt viaszfényben,
 most átélve tán dermesztőbb,
 mint megannyi ifjú évben.
 Nehéz volt akkor, s kegyetlen is,
 de előttünk állt egy élet,
 könnyű volt áldozni jövőt remélve,
 néhány fiatal évet.
 Most itt állok vénen, mégis remélve,
 mert erről szól az élet,
 hinni akarok a józan észben,

mely emberként éltet.
 Bujkálnék is e jelen elől,
 kattanna minden záram,
 hiába, mert azt, ki rajtam úr,
 táplálja saját áram

2011. december 23.

Derülátó rím

Nézem magunk barátaim,
 tort ülve konyhák romjain,
 próbálunk mi vidám lenni,
 gondolkodni, mégis enni!
 Honnan bennünk az az erő,
 mely bár minden hír leverő,
 tud ajkunkra mosolyt csalni,
 nekünk új étvágyat adni?
 Baj ez, vagy éppen jót jelent,
 ahogy túrjuk e torz jelent?
 És bár eshetnének kétségbe,
 megmaradtunk még épségbe',
 újra képesnek reményre,
 gondolni bátran keményre.
 Nyugodt erő?- ez volna tán?
 A győzni kész e zagyva mán?
 Feltekint hatalmas hegyre,
 mászik a csúcs felé egyre,
 nem ismerve hazug kegyet,
 hittel hódít minden hegyet.

2011. december 23.

Újra este

Este van, ismét este,
 csendben hegyre kúszó,
 mint költő szürke nyestje,
 mit Tóth Árpád verse
 felkísér oda,
 hol ivorfénnyel fénylik
 gesztenye pagoda.
 Tűz duruzsol, képernyő susog,
 hírek sorjáznak,
 mint szorongó tűszok.
 Romlik a test,
 s a lélek is rest már.
 Belefáradt.
 Vagy mégsem?
 Hisz tenni akarna még,

fát a tűzre,
mely pattogva ég,
új tüzet gyújtana,
mert hamvába hullt már rég,
hogy az emberiségbe',
hamu alól éledjen,
rejtett embersége.
De közben,
a leghatalmasabb:
szalad az idő,
az a legmakacsabb.
Mennyi hiábavalóság,
s mind fontos, mint rég is,
hogy körülvehessen a rend,
de az óra jár mégis.
Balga ifjú, múltó élvezettel,
hogy révbe érjen,
az időt futtatná,
a jelent múltatná
nagy igyekezettel.
S a rév sehol!
Csak csalódott, bámész révület,
mi osztályrésze, olykor réműlet.
Figyelj!
A legfőbb kincs:
Időnk, mi nincs!
Tenni kéne.
S kérdezed:
Hol élünk?
Micsoda világ?
Mitől félünk?
Kik vesznek körül?
S veszünknek ki örül?
Pedig, mi hírlík,
világos és érthető,
csak mondani nem illő.
Minden gazság
összeesküvés elmélet ma,
s később igazság,
mind, ami lett, s ami lesz,
amit a világ velünk tesz.
Csak telnek a napok,
sorjáznak estek,
restségig ernyednek
a csalódott testek,
és dermed a szellem,
kihuny a hit,
s mindennek bázisa,-
roskad a lélek katedrálisa.

Hidegen fénylik
a hold is az ablakon,
végleg beesteledett vajon?

2012. január 30.

Szemfényvesztés

Ember az emberrel szemben állva,
ország a másikkal konkurálva,
csak egymást marja, bár ezt tagadja,
azt hiszi érti, magát sem félti,
és a gyűlölettől elvakulva,
olykor az őrjöngésig durvulva,
maga sem tudja, hogy honnan támad
oka e féktelen durvaságnak.
Háttérben, elegáns öltözetben,
a pénz ura ott áll rezzenetlen,
s nézi akár a kutyák harcát,
nem láthatjuk meg valódi arcát.
Uralja testünk, uralja lelkünk,
ő mondja meg, hogy mit is kell tennünk,
ha nem történik minden kedvére,
int és sajtó vesz hazug nyelvére.
Elhitei velünk, hogy testtelen,
hogy a király nem meztelen.
Nincsen menekvés, nincsen megoldás,
elhal semmibe a vészkiáltás,
egyedül van ország és ember,
nem dacolhat a történelemmel.

2012. február 21.

Elemelt elemek

Ég takaróból, föld takarója,
felleget az égen, hóvá lett régen,
olvadva áradt, soha nem fáradt,
míg szemek módjára ki nem száradt.
Már nem könnyezett, és a környezet,
szenvetde átkát, földjét és árkát
nem tette zölddé, fel már nem tölté.
Majd zúgva meg böggve újra elindult,
hömpölyögve, ahol ért arra dült,
aztán ismét elapadt forrása,
ettől hervadt mezők gazdagsága.
Majd az kap vizet, aki jól fizet,
biztonság, szerződés, hazug, hamis,
levegő, víz csak néki lehet friss.

2012. február 28.

Nyolc harmincnyolcasnak

A Síposnál keddtől-keddig
 Ott szakajtják a nokedlit
 Kukta alól füttyörészve
 Rugdossák ki a hokedlit.

Járnak a vendég kedvibe
 Tojást raknak nokedlibe
 S a kis kuktát felállítják
 A felrúgott hokedlire.

Ott üldögél a vén nyolcas
 Valamennyi harmincnyolcas
 Az is lehet, hogy kilences
 Sok megélt évük volt ordas.

Minden eltelt évük alatt
 Gyűlt bennük a tapasztalat
 Bármit látnak vagy hallanak
 Nem akad torkukon falat.

A Síposban keddtől-keddig
 Nekik főzik a nokedlit
 Azon forrón feltalálják
 S feltalálják a hokedlit.

2011. március 11.

Ősaszonyok

Vénuszt nézem,
 s gondolok Évára,
 dús ős kert
 első szépasszonyára,
 örökös rokonságunkat
 megpecsételőre,
 ötvözőmre
 jókkal s rosszakkal,
 Ábelnek, Káinnak örökével,
 bibliás korszakkal.
 Vajon ő mennyire más,
 mint pogány rokona,
 az örök csodás?
 Egyik az ősanya,
 az őskíváncsiság,
 a szellem,

másik az önmagáért való
szerelemre hívó nőiség
s a kellem?

A ma!

Kánaánt vesztve,
most csatangolunk
Vénusz vezetve.

Isten, anya, család,
Ábel örökség,
mind, mi nem galád,
csőcselék által
máglyára vetve
és kinevetve,
s mit Káin int,
azt várjuk megint.

Barlangjában,
a dombján dongókat
már nem is számoló
Vénusz? Igen!
Már ő sem a régi.
Csak durva mása ez,
nem kell a régi.

2012. március 15.

Két

Az Évák és urológusok közt csapongó Sz. K.-nak

Két Éva közt
Kétségtelen
Kétségek közt
Két védtelen
Két jól gyomlált
paradicsom
Két elhanyagolt
szapora gyom.
Két irány s
közte átjáró
Két út
de dönteni fájó
Két értelem
Két érzelem
Kétszer kettő
az végtelen.

2012. március 20.

Más

Radnay Pistának, kórházba vonulás előtt

Azért remélhetünk
 még széles utakat,
 hol nem ismernek rútakat,
 s bár tavasz zsong,
 mégsem kell kemény test,
 mely így sem rest
 érzelemben,
 más mozog képzeletben,
 s nem mérgeznek kutakat.

2012. március 23.

Rövid búcsúszó

Balázs Imre barátom
 temetésére

Messziről lát-e a Hargita?
 Havas fejét lehajtja-e?
 Vagy rábízta testvéri intelemmel
 Nagyhidegre, Nagyvillámra?
 Hisz mind miénk,
 mind magyar hegy.
 De az ecsettel is
 látni képes szem,
 mely egyként nézte őket,
 s most örökre hunyva
 pihenni tér,
 az is magyar,
 s örökké miénk.

2012. április 14.

Hazanézó

Keletre néztem én
                   időben és térben,
 ahol vers úszott
                   az óceánig Érben,
 az időbe néztem,
                   véle együtt múlva,
 kócos ősz múltunknak
                   a hajába túrva.
 És találtam benne
                   riasztót meg szépet,
 múlt emlékét romlót és
                   megannyi épet,
 mely lehet bármilyen,
                   embert mégis épít,

hogyha eltévedtél,
         a jó útra térít,
 mert ott a szülőföld
         biztos iránytűje,
 az első írásom
         olvasott betűje,
 de nemcsak amiről
         olyan sokat írok,
 hanem domboldalban
         nékem kedves sírok.

2012. május 3.

Szent csapda

A Kárpát-karéj most harapófogó.
 Történelmi kovácsműhely
 rozsdás szerszámja,
 mely szorítja halántékomat,
 s ott izzik szorításában
 egész életem és énem.
 Teszi-veszi, lendíti erre-arra,
 a láthatatlan kéz,
 s még odasújt,
 mert valamit akar,
 terve van, mit takar,
 s mind, aki magyar,
 új sújtásra várunk,
 ami csak megesik,
 mind a saját kárunk.
 Szemünk mindent kísér,
 a kar izmait lessük,
 a rándulás mit ígér?
 A nagy műhelyt
 megismerni
 jöttünk nyílt szívvel,
 hazára vágyón
 ereszkedtünk alá a hágón.
 Ma gyalázott kegyhely.
 Honnan s miért éppen ide?
 S mi céllal?
 Azóta nagyság szenvedés,
 s a hulló vérből semmi sem kevés.
 Ismerjük történetünket,
 vagy csak hisszük, hogy ismerős?
 Mert törölve lett belőle
 megannyi tény, érték és hős.
 Kifizetődő ma a magyart gyalázni,
 szóval, tettel s nagy igyekezettel,
 folyton csak alázni.

Egy egész hon
 öngyilkosság melegágya,
 valakik gyilkos vágya,
 sejtések,
 félelmek,
 gyűlöletek,
 hazugságok,
 takargatások,
 elvárások,
 elhatárolódások,
 ügyeskedések!

Nagy közös üveges táncot jár a:
 Haza.

2012. május 13.

Kampányra

Vedd a bátorságot
 Ne félj
 A legnehezebbtől
 Az igazságtól.

Lásd a ravaszságot
 Nem fél
 A legarcátlanabb
 Hazugságtól.

Szánd az ostobaságot
 Nem fél
 Hinni a
 Hitegetésnek.

Megkapja szolgását
 Nem fél
 Alanya lenni
 Megvetésnek.

Vedd a bátorságot
 Ne félj
 Harcosa lenni
 Magvetésnek.

2012. augusztus 27.

Kalotás

Falut őrző dombok,
 kotlós templomtornyok,

felettük dél felé,
szelíd magas ormok.

Írott varrottasok,
ősi tálumok,
kelengyes mély ládák,
pusztító szabályok.

Cifra szép menyecskék,
egyke gyermekecskék,
szép szobák tornácán
ott fészkelő fecskék.

Legények oly büszkék,
kalapjukra tűzték
a gyöngyös bokrétát,
egymást táncban úzték.

Asszonyok serények,
füstölő kémények,
fogyással átkozott
elfogyó remények.

Alszeg és a Felszeg
a színektől részeg,
pünkösdi királyság
már a Kalotaszeg.

2012. szeptember 30.

Bujdosó szavak

Szavakat keresnék elmondani,
mert el kell mondani
azt, amit mindenki tud,
amit oly sok megszenved,
ami nap mint nap oroz
munka s életkedvet.
El kell mondani,
s nem lemondani
arról is, hogy mondjuk,
el kell mondani.
De szavaink bujdosnak,
s ha rálelünk
tompán puffannak
keserves, lukas dobhártyákon,
vagy vattadugón,
mit védekezve sodrott
a süketségre vágyó,
ki maga is hazug szavak

elől bujdokolna.
 Csak ne hallja!
 Csak ne tudja!
 Csak ne érezze!
 Csak ne vérezze!
 De a világ, mely már
 álruhát is eldobálja,
 azt akarja, hogy:
 Csak ezt vallja.
 Csak ezt hallja.
 Csak ezt tudja.
 Csak ezt érezze.
 Csak neki vérezze.
 S hogy miért?-
 ne kérdezze.
 Ne kérdezze kiért.
 Ne kérdezze meddig.
 Ne kérdezze hogyan.
 Sőt!
 Ne is lásson.
 Ne érezzen szagot.
 S húzzon vastag kesztyűt
 tapintó ujjaira is.
 Keressük meg mégis
 elbujdosott szavainkat,
 a jelentésüktől megfosztva,
 szégyenben bujdosókat.
 A megváltó szavakat!
 És ordítsuk bele őket
 egy tébolyult világba.

2012. október 15.

56/56/56 sor vonulásra

Kerekre zárt
 emlékre várt
 ki egykor kart
 és szívet tárt
 de él a Párt
 s hint port
 meg árt
 és van még aki
 erre várt.
 Hajlik korom
 már lep korom
 és szűkül köröm
 mint tépett köröm
 s bőröm
 a nyúzott

mit lehúzott
ama hetedik
cserbe tettetik
s ahogyan mi
az nem-es lesz otthagya
menlevél nekik az
lám reklám
falragasz
mitől a zsebük
lesz dagasz.
Mert nyúzni értők
hatalomfélők
vár rájuk fő lista
a kapit-ál-lista
lét amelyre várnak
mennek ők sztárnak
a nyereséghez
volt ellenséghez
mennek ők párnak
és ígérnek árnak
komprádorgálnak
hazát és honfit
mint tömött baromfit
s úgy vernek át
mint át nem vett libát
hogyan kapják a támaszt
mely sajtót áraszt
s a szót a szépet
meg hamis képet
hogyan Millan ügyes
szól begyes
külügyes
az Ál-lamokból
és jósol nekünk
jövőt lomokból
genderből
homokból.
És így arat
a fennmaradt
s mi vonulunk
csak ez maradt?

2012. október 22.

Figyelmeztető

Eső hull vigasztalan,
a vigaszt keresőkre,
feledni nem tudókra,
felelőkre,

s a megszokásnak
 áldozókra is,
 velük sírókra,
 őket üldözőkre,
 halált megvető gyávákra,
 ballagókra s menetelőkre,
 vánszorgókra és vágatókra,
 bánat juhászokra,
 gondot terelőkre.
 Idő faragta fejüket,
 készülők kopjafaként
 hordozzák az úton,
 kiket majd,
 őket is harang
 mérte rang
 kísér a csendesebbe,
 hogy rangosból
 a rangtalanba menve,
 még egyszer utoljára
 babrálhassanak
 érdemelt babérral,
 és csupán remélttel,
 hogy mérjék lenn meneteknek
 s beszédeknek hosszát,
 míg fenn már
 az ítéletet osztják.
 November ismét szól
 s figyelmeztet:
 október ismételt
 szava nem volt elég?
 Mi pedig leszegett
 fejjel ballagunk, menetelünk,
 vánszorgunk, vágatunk,
 rohanunk, ázunk,
 de kezet egymással már
 soha nem rázunk.
 S míg egyedül járunk be
 Temetőt az őszbe',
 alattunk már
 bölcs csontkezek
 kapaszkodnak össze.

2012. november 1.

Múlt kísértése

Meddig tart az út
 S milyen mély a kút
 Mely időd méri
 S vajon megéri

Nézni a végit
Feledni régít
Azt a szépet
Ha rossz is épet
Mint égi képet
Mit szél tépett kuszált
Míg gyorsan elszállt
Formálta mássá
Egy látomássá
Oly állomássá
Hol minden jó volt
Mint tiszta hófolt
A szirtnek fokán
Melynek okán
Nem töröd fejed
Csak ott van veled
Égi jelenség
S az mi ellenség
Akárki lenne
Nem fér el benne
És marad szűzi
Semmi nem űzi
El az égboltról
Mint arcpírt holtról
Pedig holt régen
Csak volt az égen
Mégis ott benned él
Ha ébredsz veled kél
Mint aszalt tetem
Leletből elem
Leltárba véve
Szemlére téve
S az álom múltán
E furcsa hullán
Emléken múlton
A megtett úton
Csendben merengve
Kérdezve derengve
Méred a régít
Nem sejtve végít.

2012. december 28.

RINGÓ EMLÉKEZET

Ahol a hegy lába
vízben ázik,
árnyas út Dunával
parolázik,
egy kisdud hajó

a hátára vett,
s velünk ringott
az emlékezet.

A gondunk azóta
mit sem fogyott,
a munka, mit a kor
reánk hagyott,
csak nőtt a
dunaparti fákkal,
és gyarapodott, mint
fa az ággal.

De a gondolat, mely
bölcsen vezet,
oly sokszor
tévesen emlékezett
nagyokra, akik e
parton álltak,
s egy nemzetet
küzdteni láttak.

Valami akkor még
élt a szívben,
ég és föld között
szivárvány ívben,
volt áldozatkészség,
volt hősi tett,
ima szárnyalt
s jövőt épített.

Ma mind romokban,
sorsa nevetség,
besározva a
lelki nemesség,
ha pillantásunk
jövőbe vetjük,
mit nekünk ígér, még
nem sejtethetjük.

De a hegy s a part
még most is áll,
nemzetért reményünk
szárnyalva száll,
hol egykor
Gyulai Pál alkotott,
tán lenéz és
segíteni lát okot.

PÓKHÁLÓBAN

Néz rám a nagy pók, egyre les,
 mint börtönt őrző fegyveres,
 a szobám sarka őrtorony,
 kezében puska és szurony.
 Lelkemre nehezül látomás,
 s már hallom is, amint áldomás
 szól, vesztemet ünnepeelve,
 oda az ember és az elve.
 A háló lassan reám terül,
 és nem küzdhetek emberül,
 lábam béna, kezem nem mozdul,
 s a pók szeme most felém fordul.
 Így élem éjjel is napjaim,
 mert róluk szólnak álmaim,
 s ahányszor virradnak új napok,
 vár rám a háló, s les a pók.

2013. április 14.

75

Ez a 75 év
 úgy elsuhant,
 s ki tudja,
 tán már
 vár a hant,
 s ott alant
 nem szól
 a lant.
 Hangulatom
 mégsem
 nyomott,
 csak hagynék
 tinéktek
 nyomot,
 nem éknek,
 de hasznos
 emléknek-
 emléknyi szónak,
 mint árban
 csónak.
 Mert tanú
 voltam én
 e vérző
 földtekén,
 s futottam
 futást

oly sokat,
szerettem nagyon
másokat,
kik velem
szóltak,
vagy csendben
voltak,
de részt vettek
és egyre csak
tettek,
nem a bérért
hanem a célért.
Őket nézzétek
kiút keresve,
s kérdezzétek,
mikor és merre,
mocsárból szigetre,
szent ligetbe,
a jövő elé,
folytatás felé.

2013. március 2.

Megjelenések

Diákkabát

Megjelent: **Sokaknak világítottunk, Excelsior Art, 2009.**

December reménye

Megjelent: **a Kör 17/4, 2007. november-december**

Népújság 2010. december

Háromszék 2010. december

PMOK Hírlevél 2010. 1-2 december

Elhangzott: **A Litea irodalmi estjén, Tamás Menyhért 70. születésnapján
2010. december 16-án**

Diósadi nosztalgia

Megjelent: **Átalvető (65) 2008. március 38. oldal.**

Recsegő nyakcsigolyáim múzs(ik)álása

Megjelent: **Átalvető (66) 2008. június 11. oldal.**

Felvillanó emlék

Megjelent: **PMOK Hírlevél, 2009. április.**

Könyörgés

Elhangzott: **A Margit-szigeti Bodor kútnál tartott megemlékezésen**

Megjelent: **Átalvető (70) 2009. június 7. oldal.**

Felejthetetlen

Elhangzott: **Marosvásárhelyen, az 1960-ban végzetek aranydiploma osztásán, 2010.
szeptember 11-én.**

Megjelent: **Átalvető (76) 2010. december 37. oldal.**

Síró kereszt

Megjelent: **Átalvető (74) 2010. június. 8. oldal.**

PMOK Hírlevél (2010. 1-2) december

A Hitelekhez

Elhangzott: **A Hitel triptichon veszprémi bemutatóján**

Megjelent: **PMOK Hírlevél 2012. augusztus**

Trianon átka

Megjelent: **Átalvető (75.) 2010. szeptember. 27. oldal.**

Bús kincses nóta

Elhangzott: **Duna TV Arcélek 2011. október (Bács Ferenc előadásában)**

Megjelent: **Polisz (138) 2011. október 9. oldal**

Szamosparti változatok (Változatok szülővárosra)

Megjelent: **Átalvető (80)2010. december 60. oldal**

Agyrém

Megjelent: **Átalvető (81) 2012. március 8. oldal.**

Rövid búcsúszó

Elhangzott: **Balázs Imre váci temetésén**

Megjelent: **Átalvető (82) 2012. június 29. oldal.**

Kalotás

Megjelent: **Átalvető (84) 2012. december 11. oldal.**

Tartalom

Téren.....	7
Felelősség.....	7
Fogyó fényünk.....	8
Ima.....	8
Gordonkahang az éjben	
Kapaszkodó	Hiba! A könyvjelző nem létezik.
Álomtalanul.....	8
Felködlő látomás	10
Bizakodó.....	10
Tanács.....	11
Álmatlanul.....	11
Válasz.....	12
Összefoglaló	13
Égig érő képek.....	13
Nézem a testet	14
Egyedül.....	15
Utóhang	16
Éji hangulat	16
Jelek.....	17
Az én Szentendrém.....	17
Térkép.....	18
Diákkabát	18
Jaj meddig	19
December reménye.....	20
Sárfelirat	21
Diósadi nosztalgia	22
Recsegő nyakcsigolyáim múzs(ik)álása.....	23
Remény.....	24
Denevérlét	24
Még itt	25
Júliusi eső	26
A la carte november 7 előestéjén	27
Lélek, harang.....	29
Hoffmani sorsunk.....	29
Hátbavágva.....	30
Múltunk két hazában	31
Összeesküvés elmélet.....	32
Felvillanó emlék.....	33
Vakságunk.....	33
A kapitány	
Könyörgés	34
Mi is tettük	35
Kérdezem!	36
Kísérletem	37
Igen, barátom.....	37
Csillagklán klónjai.....	38
Lélekvámolók.....	39
Egy nyolcvanashoz.....	39

Utolsó beszélgetés	40
Késő földi bánat	41
Álmok büntetése.....	41
Furcsa rigmus	42
Mint perselyvilágot	44
Ott túl.....	45
Első köd.....	46
Egy tettekérsnek	46
Árnyaim.....	47
Oly időt élünk.....	48
November elsejére várva.....	Hiba! A könyvjelző nem létezik.
Elmúlt soraink	49
Önsajnálát	
Karácsony vigasza.....	50
Nemzetrontók taposnak.....	51
Felejthetetlen	52
Mégis remény.....	54
Fiumei képeslap.....	54
Minden vagy semmi	54
Síró kereszt.....	55
A Hitelesekhez	56
Rendhagyó köszöntő	56
Medárd dögönyöz	
Egy csodálkozó mosolyra.....	57
Sötét sorok.....	58
Kikacagva.....	58
Az idő ura	59
Trianon átka.....	59
Csalódás	61
Angyali jelentés.....	62
Mit higgyek?	63
Hályog az üvegszemen.....	63
Majd?.....	64
Kolozsvári emlékeink.....	65
Ébredés	66
Házsongárdi látomás	67
Szemem az égen	68
Bús kincses nóta	68
Szamosparti változatok	
Június 19.....	70
Magányos magvető	70
Mérlegen.....	71
Az idő rabja	
Egyszer élünk	Hiba! A könyvjelző nem létezik.
Jó déli harangszó	74
Epitáfium 2	74
Félőlény	74
Agyrém.....	75
Szakadék.....	76
Áram.....	76

Derülátó rím	77
Újra este.....	77
Szemfényvesztés	79
Elemelt elemek	79
Nyolc harmincnyolcasnak	80
Ősaszonyok.....	80
Két	81
Más	81
Rövid búcsúszó	82
Hazanéző	82
Szent csapda	83
Kampányra	84
Kalotás.....	84
Bujdosó szavak.....	85
56/56/56 sor vonulásra	86
Figyelmeztető	87
Múlt kísértése	88
Ringó emlékezet Pókhálóban 75	91

Az elnézőknek